

THOREGON

58

Perry Rhodan 1857

H. G. Francis

MASKA PADÁ

Přeložil Hugo Bokvas

Pzyemšťané jsou na různých místech vesmíru opět zapleteni do událostí, které spolu. zjevné úzce souvisejí — i když si zatím nikdo tuto souvislost neuvědomuje v plném rozsahu. Perry Rhodan a jeho dlouholetý přítel Reginald Bull narazili v galaxii Plantagoo na tajemné Galorňany a zjistili, že Galorňané na příkaz neznámých mocností pracují na něčem, co se přímo týká Mléčné dráhy. Rhodan ani Bull však nevědí, co mají Plantagoo a Mléčná dráha společného. Alaska Saedelaere zase neví, do jakého se ve skutečnosti dostal vesmíru. Pou-

ze tuší, že „Polední svět“ musí být někde poblíž Země.

Na Trakánu se zatím několik nositelů buněčných aktivátorů odvážilo ke statečnému výpadu. Za pomoci Herreachů se mutantkám Mile a Nadjé Vandemarovým podařilo otevřít bránu do takzvané bubliny snů. Při této akci dvojčata zahynula.

Nicméně udržela bránu tak dlouho otevřenou, aby ji Arkonidan Atlan, Kartaniňanka Dao-Lin-H'ay a Pozemšťan My-les Kantor mohli prozkoumat. Všem třem je jasné, že pouze v tomto prostoru mohou nastoupit do otevřeného boje s ne-

bezpečím, které momentálně ohrožuje celou Mléčnou dráhu. Jestliže bylo vyhubeno už 52 planet, je třeba počítat s tím, že tento osud hrozí deseti tisícům dalších světů.

V bublině snů jsou tři nesmrtelní konfrontováni s podivnými věcmi, tak trochu jim přicházejí na kloub a čekají, AŽ SPADNE MASKA...

I.

Všechny tři zaměstnávala především jedna otázka a nešla jim z hlavy.

Kdo nebo co je Goedda?

Najdou na ni odpověď?

Atlan, My les Kantor a Dao-Lin-H'ay měli pocit, Zejdou od ničeho k ničemu.

„Už se blížíme," tvrdil Atlan. „Cítím, že dostaneme odpověď."

„Doufejme, že si pak o tom budeme moci ještě promluvit," poznamenala Dao-Lin-H'ay a rozkašlala se.

Kartaniňanka tím narážela na mentální ovlivňování, kterému byla před několika dny vystavena. Málem při něm přišla o rozum a dost možná jí šlo dokonce o život.

Goedda rovná se smrt?

Když je objevili a spustil se poplach, uprchli z řídicího bloku článkové lodi.

Každý z nich měl už jen kombinovaný paprskomet a celkem pět špionážních sond. Vznášeli se v jakési mlžné polévce, jež umožňovala dohled pouze na 300 metrů a naštěstí je kryla před zaměřením.

Herreachové na Trokanu díky svým paramentálním schopnostem otevřeli *okno jinam* - okno do hyperfyzikálního prostoru, jež Atlan nazval „bublinou snů",

byla to nadřazená sféra, o jejíž skutečných vlastnostech Arkonidan nic nevěděl.

Známo bylo jen to, že tam mají co do činění s nepřehledným a velikým útvarem všelijak propletených potrubí a nespočetných dutin, a k tomu ještě s Physandy a Chaerody.

„Nebýt té polívky, už dávno by na nás přišli a zlikvidovali nás," řekl Myles Kantor.

Doufali, že má pravdu.

Museli si dávat ustavičně pozor. Chvilka nesoustředěnosti by mohla mít katastrofální následky. Operovali na nepřátelském území, v pravděpodobně kulovitém útvaru. A nejdůležitější ochranu jim poskytovaly pikosyny semnu.

Před několika dny Myles Kantor zjistil, že bublina má průměr přes devět kilometrů a konstatoval narůstající tendenci. Jaký byl průměr onoho 8. července 1289 NGL, to nevěděli.

Bublina snů? Odpovídal ten název ještě?

Myles Kantor by jako vědec rád sféru proměřil a prozkoumal její hranice. Zajímalo by ho, jestli se zatím neroztáhly. Přiletěly další článkové lodě a umožnily další výstavbu?

Avšak Atlan měl zcela jiné plány. Nechtěl zkoumat hranice bubliny snů, nýbrž její centrum!

V bublině bylo vzduchoprázdno a stav beztlíže. Od centra vedly hadicovité útvary nejrůznější síly. Vytvářely spirály, propílely se a vplétaly do sebe jako uzle, opisovaly nesmyslné oblouky, jako by se chtěly vrátit ke svému počátečnímu bodu, nebo se podobaly větším, které se více a více větvaly - až vypadaly už jen jako tenounké trubičky.

Atlan, Myles Kantor a Dao-Lin-H'ay v tom zatím žádný systém nenašli, takže se zdráhali nazývat to vůbec systémem. Ani pikosyny zatím nezjistily, k čemu potrubí a hadice slouží.

Uprostřed tohoto tajemného útvaru spočívala Kardia o průměru zhruba 800 metrů. Tak Pozemšťan nazval centrum, neboť se podobalo srdci.

Je Kardia dutá? Skrývá se v ní něco?

To nevěděli.

Snažili se něco zjistit dálkovým průzkumem, ale mamě.

Myles Kantor zkoumal hadice a potrubí. Zjistil, že okrový plášť se skládá z výživné organické látky obohacené vitaminy, stopovými prvky a minerály. Podle něj se jednalo o kompaktní stravu. Pro člověka by byla taková látka skoro nepoživatelná, a navíc nestravitelná, pro jiné bytosti to však klidně mohla být lahůdka. Podle bible ji nazval manou.

„Nějaké jméno dítě dostat musí, ne?“ zažertoval si.

Ale pro koho byla mana určena? Byla vůbec pro někoho vyrobena? Anebo se jednalo o ještě neprobuzenou formu nějakého života? A co když se ta organická látka probudí k životu?

Nepřavděpodobné! odmítl takovou úvahu Atlanův extramozek.

Opravdu?

Co když má bublina snů, jejíž hyperfyzikální charakter se jim zatím nepodařilo určit ani přibližně, vlastní logiku?

Herreachové paramentálními schopnostmi otevřeli *okno jinam*. Tím však ani trochu nezpřístupnili tajemství bubliny.

V bublině snů Dao-Lin-H'ay a oba muži zjistili, že v labyrintu hadic a potru

bí jsou uloženy kovové buňky s technickými přístroji. Physandové některé z těchto stanic obsadili a vyvíjeli v nich činnost. Svědčil o tom především čilý rádiový provoz, který Atlan a jeho druzi mohli odposlouchávat, protože translátory serunů měly nainstalovány i.tolkandštinu.

Jednalo se skoro výlučně o logistické problémy při budování bubliny snů. Materiál se dopravoval z článkových lodí do oblastí, které ještě neměly dostatečnou statickou stabilitu nebo nebyly z nějakých důvodů považovány za hotové.

Trojice zpočátku sledovala rádiové hovory velice pozorně, ale brzy o ně ztratila zájem. Nedalo se z nich dozvědět, jaký má tento obrovský útvar smysl a cíl.

A tak se zabývali otázkami, které je vzrušovaly především.

Co se skrývá v Kardii?

Takzvaná Goedda?

Dao-Lin-H'ay se centru přiblížila a cítila tam duchovní sílu, která ji přesahovala.

Stále ještě trpí účinky, konstatoval Atlanův extramozek. *Dávejte na ni pozor. Ona duchovní síla by ji mohla ovládnout a nasměrovat proti vám.*

Arkonidan by rád varoval Mylese Kantora, ale nešlo to. Dorozumívali se vysílačkami, takže nějaké šuškáni potají bylo vyloučeno.

A proč o tom nepromluvíš otevřeně? Dao-Lin-H'ay to přece slyšet může.

Atlan ještě chvílku váhal, ale pak s extramozkem souhlasil. Kartaniňanka zpočátku takové podezření odmítla, ale nakonec uznala, že na tom něco je.

„Jakmile něco pocítím, dám vám vě-

děť," slíbila a ušklíbala se. „Zatím jsem však nic nepozorovala."

Atlan přimhouřil oči. Před chvílí se mu zdálo, jako by v té mlze viděl jakousi postavu, ale teď si uvědomil, že se určitě mýlil. Byla místa, na nichž se stříbřitá mlha zdála hustější než jinde. Z toho pak mohl vzniknout dojem, že tam něco

Je-Stále znovu se pokoušel zaměřovacími přístroji semnu zjistit o svém okolí víc, ale nedařilo se mu to. Mlha absorbovala všechny zaměřovači paprsky a neumožňovala jim jakoukoli orientaci.

Trápila je i další otázka: Kdo nebo co je ona šedá eminence, která poslala Tol-kandy do Mléčné dráhy?

Určitě existuje jakási moc, která vytvořila plány na stavbu bubliny snů a vydala všechny s tím související rozkazy.

A tato moc má políčeno na Galaktiky. Jakmile bude první část bubliny snů hotova, dojde k šestému záblesku a Galaktici zatouží po smrti, budou v ní hledat vykoupení.

Ale Shabazzino příkázání - a Shabazza je zřejmě ona šedá eminence - znělo i takto: *Galaktici jsou svazek. Jejich život je třeba tak dlouho udržovat a šetřit, 'dokud si jej nevezme Goedda.*

Při těch slovech se Atlan otřásl hrůzou.

Šestero záblesků a hromadné umírání zažil ve snu a považoval tuto vizi pozemského Filozofa za velice reálnou.

Nyní věděl, že někdo jménem Shabazza cílevědomě pracuje na hromadném umírání.

Jenže kdo nebo co je Shabazza?

Bylo tu ještě mnoho dalších hádanek. Až příliš. A času málo.

Umírám' už v Mléčné dráze začalo. Je vůbec ještě nějaká naděje na záchranu?

Co zmohou dva muži a jedna žena proti tak obrovskému útvaru jako je bublina snů?

„Tady něco je," ozval se Myles Kantor.*

Vědec zvýšil rychlost a vznášel se stříbrnou mlhou, až spatřil velký věj čitý předmět, zvedající se nad potrubím. Na spodní části byl propojen s potrubím. Vypadalo to, jako by z něj vyrůstal. Určitě to byl zase nějaký optický klam.

„Co je to?" vykřikla Dao-Lin-H'ay a rozkašlala se.

Vědec jí neodpověděl.

„Bublina snů se zvětšila," řekl po chvíli.

„Zaměřil jsem část hraniční oblasti a vyvodil z toho závěry na celek. Pokud se nemýlím, pak tahle věc za týden dost podstatně narostla."

„O kolik?" zeptal se Arkonidan.

„Z devíti kilometrů nejmíň na sedmnáct. Takže se průměr skoro zdvojnásobil."

Nevěřicně se na něj podívali.

Je něco takového vůbec možné? Při sedmnácti kilometrech byl tento útvar větší než jakákoli pozemská loď.

Lokátory jim ukázaly, že na periferii se činí pracovní čtyři Physandů a robotů. Dál budovali uzel propletených potrubí.

Jako by odnikud se vynořila další článková loď a zastavila na periferii.

„Tamhle je další!" zaúpěla Dao-Lin-H'ay. „Kolik jich ještě přiletí? Jak velká má tahle bublina vůbec být?"

Zablikalo světélko a seruny vyvolaly poplach. „Objevili nás!" vykřikl

Arkonidan.

*pozn. redakce: Autor se neдрží/akt z předchozích dělů.

„Physandové vyrazili!“ varoval ho pikosyn. „Chtějí nás obklíčit.“

„Stáhneme se,“ rozhodl Atlan a okamžitě jednal. S ním i Pozemšťan.

Dao-Lin-H'ay však setrvala na místě.

„Dělej!“ vybídl ji Arkonidan. „Na co čekáš?“

Kartaniňanka nereagovala a tlumeně pokašlávala.

Obrátil se, doletěl k ní, popadl ji a strhl k sobě. Spatřil široce rozevřené kočičí oči.

„Co je ti? Kde ses tady nachladila? Pikosyn by ti už přece dávno pomohl.“

Kočičí bytost z Pinwheelu neodpověděla.

Stále trpí následky toho psychického vlivu, konstatoval extramozek. Nepouští ji, i to. Pikosyn na to nachlazení nemá žádné prostředky, protože je narušeny imunitní systém.

Myles Kantor mu s Dao-Lin-H'ay pomohl a společně pak prchali do stříbrné mlhy.

Pokud nepřijdeš na nějakou strategii, je to ztracená hra, upozorňoval Allana extramozek.

„To vím taky. Pracuji na tom,“ zavrčel nahlas. „Ale potřebuji čas.“

„Co se děje?“ zeptal se Myles Kantor.

„Ale nic,“ odpověděl Atlan. „Jenom si říkám, že potřebujeme nějaký plán. Pokud si další kroky pořádně nerozvážíme a neuděláme pak něco, co Physandy skutečně poškodí, tak ničeho nedosáhneme.“

„Právě to se mi celou dobu honí hlavou,“ prohlásil Pozemšťan. „Ale musím ti dát za pravdu. Nemá smysl zabývat se periferií. Prostě ustavičně narůstá. Pořád podle stejného vzoru. Tady se nic nového nedozvíme.“

„A proto se musíme soustředit na centrum. Na Kardii. Tam patrně najdeme Goeddu.“

„Souhlasím, ale s jednou výhradou.“

„A to?“

„Pořád se ptám, proč Physandové a Chaerodi tuhle bublinu vůbec budují. Pro mě je to samá záhada. Tahle stavba přece musí mít nějaký smysl. Jen tak pro nic za nic by nikdo něco takového nestavěl.“

„To dá rozum.“

„Podle mě to má něco společného s Goeddou.“

„Souhlasím.“

„A pokud tomu tak je, potom se Goedda nemůže skrývat v Kardii. Na to je centrum v poměru k celku příliš malé. Přímo prťavé.“

„Takže si myslíš...“

„Goedda musí přijít zvenčí. Možná aby navázala spojem s Kardii.“

„Na to přijdeme.“

„Pokud se toho dožijeme!“

„Zatím ještě máme dobré vyhlídky. Prohráli jsme jednu bitvu, protože jsme museli opustit největší část výzbroje, ale to ještě neznamená, že nepřítel vyhrál válku.“

„Máš pravdu,“ vzdychl si Myles. „Kam tedy dál?“

„Sám jsi mluvil o Kardii. Pokud chceme Goeddu nebo Shabazzu nebo kdo je za tuhle bublinu odpovědný, skutečně zasáhnout, pak musíme vniknout do srdce.“

„Souhlasím. A pokud se nemýlím, pak tam najdeme nejen srdce, ale i mozek. A obojí musíme vyřadit z provozu. Až se pak Goedda ukáže, nebude mít nic.“

čující následky, a také to Rustimorovi řekl.

„Stáhneme síly ze stavby," rozhodl se nakonec. „Pošleme je, aby našli svazek a zničili ho."

„To by byla chyba," namítl Rustimor. „Tím bychom jen oslabovali sami sebe. Nesmíme svazek přeceňovat."

Camock si však nedal říct a svou vůli prosadil.

„Svazek má takové vyzvědačské oči a jimi se orientuje," řekl. „Roboti musí aspoň jedno takové oko chytit a namontovat do něj vysílačku. Dříve či později se oko vrátí ke svazku a my je budeme sledovat."

O něco později řada robotů opustila periferii a začala pátrat po svazku.

I jim stříbrná mlha vadila v lokaci, zato však měli plány obrovského útvaru. Věděli aspoň, ve kterém sektoru hledají.

„Chyba - nechyba," rozhodl Camock, „zničíme ty tři, než napáchají nějaké škody. Musí se zamezit jakémukoli riziku. Čeká nás ještě moře práce, než nám bude dopřáno zemřít pro Goeddu."

^ A ^

„Něco **tam** je," řekl Myles Kantor. „A **blíží se to k nám**."

„Taky to vidím," dal mu zapravdu Arkonidan. „Ale není to Dao-Lin-H'ay."

Vyslali další oči.

„Více osob. Patrně Physandové a roboti. Musíme se ztratit."

Neváhali, opustili stanici, klouzali podél potrubí a ustavičně sledovali přístroje, aby je blížící se protivník nepřekvapil.

Čím víc se vzdálíš od stanice, tím menší je pravděpodobnost, že Dao-Lin-H'ay najdeš, konstatoval extramozek. Musí byt někde tady poblíž.

„Počkej!" křikl Atlan na vědce. „Dál už ne!"

Myles Kantor k němu doletěl a gesty mu naznačoval, že rozuměl. Mluvili co nejméně, domnívali se, že Physandové dokážou odposlouchávat jejich relace. Mohli by sice zprávy deformovat, takže by jim Physandové nerozuměli, ale stejně by byli zaměřitelní.

I Myles usoudil, že by tento sektor neměli opouštět. Nakreslil do mlhy nějaké znaky, čímž Arkonidanovi připomněl, že si Kartaniňanka stěžovala na potíže s dechem.

„Je tady krásně," ozvala se jim náhle v přilbách. „Stromy, květiny, tráva a jezero. Skoro jako u nás doma. Hmyz. Ptáci. Hřejivé sluníčko. Proč mám tu přilbu pořád ještě zavřenou? Nadechnout se tak čerstvého vzduchu! A hned bude po nachlazení. To vzduch mi chybí. Čistý vzduch."

„Ne!" vykřikl Atlan. „To v žádném případě nesmíš! Je to klam. Duze. Taková příroda tady vůbec není. Nikde tu není vzduch, který bychom mohli dýchat."

Dao-Lin-H'ay si pobroukávala jakousi veselou melodií. Veselou aspoň pro kartaniňanské uši.

„Ty kytičky určitě nádherně voní."

„Vůbec nevoní!" křičel Arkonidan, ustavičně se otáčel dokola a snažil se prohlédnout mlhou. Doufal, že ji ještě včas najde. „Jestliže tu přilbu otevřeš, jsi na místě mrtvá."

Ovlivňuje ji psychická síla, pozname-

nal extramozek. *Má halucinace a vidí kvetoucí svět. Nedostaneš se k ní včas.*

„To není pravda," zašeptal Atlan.

Nechceš si to přiznat, ale je to tak. Dao-Lin-H'ay už dlouho váhat nebude. Bude to rychlá smrt.

„Ne! Ne! **To nedovolím.**"

Vzhledem k tomu, že nevíš, kde je, nemůžeš nic dělat. A její pikosyn nereaguje. Jinak by jí nedovolil serun otevřít.

Extramozek měl pravdu a Atlan to dobře věděl.

Z mlhy se vynořily postavy, podobající se hmyzu, a rychle se přibližovaly.

„Našli nás," uznal Myles Kantor. „Vidí nás, stejně jako my vidíme je.

Už jim nezbývalo nic jiného. Museli opustit oblast, v níž se stále ještě zdržovala Dao-Lin-H'ay. Tím se snižovala naděje na to, že ji najdou včas.

Prchli do mlhy, obletěli kovovou stanicí, stáhli se hlouběji do bludiště potrubí. Myles Kantor rozerval organický plášť jednoho potrubí a otvor rozšířil natolik, až to vypadalo, jako by do potrubí vnikli a pokračovali v něm v útěku.

Tu vědec tiše vykřikl. Divoce zagestikuloval a přivolal k sobě Allana. Arkonidan hned pochopil. Na vnitřní ploše průzoru spatřil Dao-Lin-H'ay, jak se nehybně vznáší v pletivu, jež ji obepínalo jako cévy srdce.

Vyzvědačské oko jim hned nato předalo souřadnice.

Atlan byl u ní první. Prudce ji otočil a vydechtl si úlevou, když zjistil, že přilba je stále ještě zavřená a že Dao-Lin-H'ay žije. Třeštila na něj oči, rty jí ševlily, zvuk však z nich nevycházel.

Stále ještě byla pod vlivem oné nezná-

mé psychické síly, ale zdálo se, že jí začíná vzdorovat.

„Co se děje?" zeptala se, když ji Atlan a Pozemšťan vlekli s sebou.

„Pronásledují nás Physandové a roboti," vysvětlil jí Arkonidan. .

Dao-Lin se mu vymanila.

„Už jsem v pořádku. Spala jsem?"

„Tak nějak."

„Chápu. Psychické ovlivnění?"

„To už je lepší. Ale jsi taky nachlazená. Jak to?"

„To nevím. S mým serunem něco nehraje. Zřejmě jsem něco poškodila. Špatně mě zásobuje kyslíkem. Mám vzduch už jenom na deset minut."

Duševně se zdála naprosto v pořádku. Soustředěně pracovala s pikosynem a snažila se odstranit závadu.

Seruny měly účinné systémy, které mimo jiné ustavičně obnovovaly vzduch, takže majitel ochranného oděvu jej celé týdny nemusel doplňovat zvenčí.

Zásoba kyslíku se však nedala obnovovat donekonečna. Především v tom případě, kdy se spotřebované látky nevedly do recyklačního systému, ale vypuzovaly se ventily ven.

Tady byla ta závada!

„Pomůžeme ti našimi seruny," řekl Arkonidan.

Prchali dál.

Atlan i Myles stáhli všechny sondy. Pouze jedna letěla napřed a prozkoumávala únikovou trasu. Další je jistila zezadu, takže se nemuseli obávat, že je Physandové náhle doženou a překvapí.

Propojili seruny, aby Kartaniňanka měla dost vzduchu. Bylo jim však jasné, že brzy budou muset přijít na jiné řešení.

3.

„**Za** dva dny začne odpočítávání evolučního skoku," hlásil Camock. „**Pak** už **je** to tady. Ani se nemůžeme dočkat. Přípravy trvaly tak dlouho. Konečně se nám dostaneme odměny."

„Všichni splyneme v Goeddě. Bude to krásná smrt," poznamenal Rustimor.

„Odstartujeme azzamus," rozhodl Rustimor.

Přistoupil k pultu, zastavil se u něj a ještě jednou se otočil. Mimo Rustimora a něj bylo v centrále ještě šest dalších Physandů. Někteří z nich se vrátili z neúspěšného pronásledování vetřelců.

Lišili se od sebe technickým vybavením. Byli přetíženi přístroji, jež potřebovali pro speciální úkoly.

Ennogha a Frochock byli vystrojeni tak, že jim ani nebyl vidět chitinový krunýř. Doslova každé místočko na těle měli pokryto nějakým technickým zařízením.

„Ještě nějaké otázky?" Camock se na ně klidně podíval. Když se nikdo neozval, Rustimor řekl:

„Žádné."

„**Takže** v této vteřině začíná azzamus," prohlásil slavnostně Camock a stáhl páku.

Spojení se zapojila, na stěně se rozsvítila různobarevná světélka. Světélka Šplhala po stěně k tenkým hadicím a trubkám, jež sahaly až dovnitř elipsoidu, zde se spájely v silné spirály a ústily těsně pod stropem do kostek s oválnými hranami. Kostky visely volně v místnosti pouze za pruhy.

Jedna kostka se rozsvítila. Na jedné straně se rozblíkalo bezmála šedesát plošek.

Azzamus probíhal! Odpočítávání začalo. Physandové se dali do vzrušeného hovoru. V této chvíli si byli všichni **velice** blízcí, protože sdíleli společnou radost z blížící se události.

Všichni zaniknou současně. Stanou se ' součástí Goeddy a tím se budou přímo podílet na prvním evolučním skoku.

„Co s tím svazkem?" zeptal se Schecher. **Měl** na hlavě jeřábovitý nástavec s různými chapadly. „Neměli bychom se po nich ještě podívat?"

„To bychom měli," přidal se **k němu** Rustimor. „Musíme si dát pozor, ten svazek nám může jediné škodit. Z toho mu-, símě vycházet. Byla by to hrůza, kdyby se Goedda dostala do nebezpečí nebo byla zraněna. Ani nám *není jedno, jak* zemřeme. Chceme zemřít pro Goeddu. Zaniknout v ní. Nechceme, aby nás zabil svazek."

„A mohlo **by se to** stát?" zeptal se Camock.

Náhle se zamyslel. I on byl pln touhy po smrti. Zemřít však rukou někoho jiného, třeba svazku, byla pro něj strašlivá představa. To nechtěl v žádném případě.

„Riziko tu je," zdůraznil Rustimor. „Svazek má zbraně, my ne- Máme jen nářadí. Kdyby k něčemu došlo, jsme jim vydáni na milost a nemilost. Nářadím se sice můžeme bránit, ale bez robotů **ne-máme** šanci."

„To je argument," souhlasil Camock. „Musíme něco udělat. A proto nastražíme na svazek past."

„A jak má vypadat?" zeptal se Rustimor a praštil paží do **nohy** vybavené všelijakým náčiním.

Camock byl vynikající organizátor, ale špatný stratég. Rustimor své kvality hodnotil rozhodně výše. Byl přesvědčen o tom, že by problém dokázal vyřešit velice rychle. A proto se rozhodl, že něco podnikne. Dostane-li příležitost svazek zabít, pak jej zabije.

Neřekl to však otevřeně, protože nechtěl Camocka provokovat. Azzamus je důležitý, ale pro něj osobně je mnohem důležitější, aby zemřel správně a přešel v Goeddu. Vše ostatní by znamenalo, že celá jeho existence neměla smysl.

„Odebrali jsme svazku velkou část jeho výstroje,” pravil Camock. Otáčel hlavou sem a tam, aby se podíval na všechny. „Pro jistotu bychom měli vycházet z toho, že ti cizinci by **ty** věci rádi dostali zpátky.”

„No a co? Co máme udělat? Přece jim je nevrátíme!”

„To v žádném případě. My jim je nabídneme. Tím je navnadíme, a až si **pro** to přijdou, zničíme je.”

Všichni se pro plán okamžitě nadchli a začali debatovat, jak ho nejlépe provést.

Camock je moc neposlušal. Byl pevně přesvědčen o tom, že vetřelci nemohou nic udělat a že velké dílo nijak neohrožují.

Co mají vlastně v rukou?, myslel **si**. *Prakticky nic. Jsou nepatrní. Prach ve srovnání s naší velikostí.*

Ať se tím svazkem zabývají ostatní. Dokud si plní své úkoly, je mu to jedno. Má důležitější věci na práci.

Ještě dva dny!

Camock se celý zatetelil radostí při pomyslení na to, co se stane.

Dva dny. Je to dlouhá doba.

Už aby to tedy bylo!

Tolikrát už myslel na to, jaké to bude, až zemře, aby se stal součástí Goeddy. Tyto úvahy vždy přecházely v nádherný sen, v němž bylo vše světlé a lehké, v němž smrt znamenala naplnění, nikoli konec života, ale počátek nového, jiného života, zrození v Goeddě a tím přechod do existence, jež byla jedinečně šťastná.

Může svazek toto štěstí zkazit?

Jednoznačně ne! myslel si Physand.

Presto však chtěl onen plán realizovat a připravit past, aby rušivý faktor **zneut**-ralizoval, než azzamus skončí.

Neuškodí, když bude o trochu opatrnější, než je třeba.

Goedda mi poděkuje!

Z myšlenek ho vytrhl centrální počítač, který ohlásil přilet další lodi. **Už** přirážela na místo a velitel se dožadoval pracovních čet.

Camock ukončil diskusi ostatních Physandů.

„Máme práci,” řekl. „**O** svazek se postarám já. Převezměte nový materiál a dopravte jej do určených sektorů.”

Poslechli bez odmluvy, třebaže nebyl hodnostně výš než oni. Disciplinovanou prací, přehledem a organizačním talentem si získal jejich úctu. Jejich práci musel jen zřídka koordinovat nějaký Chaerod.

Pouze Rustimor se nepodrobil. **Pohlé--**dl na Camocka a slyšel jeho slova: *O svazek se postarám já!* Něco takového z úst nějakého Physanda ještě neslyšel.

Já, řekl Camock. Nikoliv my. ⁱ **Což** nejsou Physandové pospolitými ^f bytostmi? Nejsou jako buňky jediného velkého organismu, každý stejně **význam-**

ný a stejně bezvýznamný jako ostatní? Jak může upřednostňovat své já? Proč se tak vyvyšuje nad ostatní?

Něco takové nikdy žádný Physand neudělal!

Rustimora to silně zneklidnilo a nevěděl, jak se má zachovat. Může Camockovi ještě důvěřovat?

Azzamus probíhal. A co když Camock první revoluční skok nějak ohrozí?

^ ^ ^

Myles napojil ventil na Kartaniňančin serun a otevřel jej. Kyslík potichu syčel do ochranného oděvu.

„Vyšlo to," zaradoval se vědec.

„Nic jiného jsem u tebe nečekala," zasmála se Dao-Lin-H'ay a krátce zakašlala.

„Nebyl jsem o tom tak přesvědčen jako ty," přiznal se. „Bylo to značně obtížné."

Náhle ventil odskočil a kyslík ze semnu unikl.

Dao-Lin-H'ay se zděšeně pokoušela vzácný plyn zachránit, ale nepodňalo se jí to. Zoufale si tiskla ruku na otvor, aby vzduch zadržela.

Myles jí přispěchal na pomoc. Sebral ventil ze země a znovu ho narazil na serun. Ze svých zásob přidal vhodné lepidlo.

„Ztrácíš ještě vzduch?" zeptal se Atlan.

Konečně se ventil připojil.

„Ne, už ne," odpověděla udýchaně.

Hlas se jí chvěl a bylo z něj patrné, jakou přestála hrůzu. Kartaniňanka věděla velice dobře, že Myles jí svým rozhodným jednáním právě zachránil život. Šlo o vteřiny. I sebemenší váhání by mělo za následek smrt.

„Můj oblek se bránil," řekla. „Pikosyn kyslík nechtěl."

Arkonidan se pochybovačně usmál.

„Vážně? A co na to říká?"

„Nic."

„Děláš si legraci," poznamenal Myles Kantor.

„Ne," zavrtěla hlavou. „Už jsem na něj několikrát mluvila, ale neodpovídá."

Kartaniňanka byla zmatena. Bylo to poprvé, co pikosyn odmítal poslušnost. Mikrotechnika byla vždy považována za naprosto spolehlivou. Ale Atlan a Myles Kantor nezapomněli, co se stalo krátce předtím. Vlastně už prve neměly být problémy se zásobováním vzduchem.

„Zkusíme to ještě jednou," rozhodl se Pozemšťan. „Potřebuješ vzduch a pikosyn musí souhlasit s tím, že si nabereš zásobu."

Trvalo mu asi půlhodinu, než opět vyrobil dostatečné množství kyslíku a vytvořil v nádobě takový tlak, aby mohl experiment zopakovat. Opět připojil nádrž na ventil a tentokrát problémy nebyly.

Serun si kyslík podržel.

Dao-Lin-H'ay to však nijak neuklidnilo. Překontrolovala ventil a potom Mylese požádala, aby slepený spoj zatížil. Chtěla se ujistit, že serun nemůže ventil opět vyrazit a tím ji ohrozit.

„Budu k tobě upřímný," řekl Pozemšťan, když se na ventil podíval. „Nemůžu zaručit, že to bude držet. Musíme co nejdříve sehnat materiál, kterým serun spolehlivě utěsníme. Jinak bude riziko existovat dál."

„A pak se musíme na můj pikosyn pořádně podívat," řekla. „Něco není v pořádku."

Bylo to nereálné a Kartaniňanka to musela vědět. Takový test se dal provést jedině na palubě lodi nebo na planetě s dýchatelnou atmosférou, kde mohla serun svléknout a připojit ho na nějaký velký syntron.

Myles a Atlan se na sebe krátce podívali a věděli, že oba myslí na totéž. Kartaniňanka jim dělala velké starosti. Sebelepší incident mohl vést ke katastrofě.

Atlanovi trochu slzely oči, což jasně svědčilo o tom, jak je rozrušen.

Vyslal několik výzvědných sond prozkoumat okolí a proniknout dál ve směru do centra. Soudy se k nim postupně vracely.

„Jedna sonda se zpozdila," hlásil Atlanův pikosyn. „Zřejmě porucha."

Arkonidan tomu nevěnoval pozornost, byl si jist, že syntronika se bude problémem zabývat, a kdyby něco nehrálo, dá včas vědět. Věnoval se i nadále spíš Dao-Lin-H'ay.

Čím více se od stanice vzdalovali, tím byla Kartaniňanka neklidnější.

„Nelíbí se mi, že se k centru tolik přibližujeme," řekla. „Myslela jsem si, že se tomu vlivu dokážu ubránit, ale byl to omyl. Nedokážu to."

„Jinak to ale nejde." Atlanovi se nelíbilo, že spolu tolik mluví, uznával však, že Kartaniňanka s nimi potřebuje udržovat kontakt. „Nic jiného nám nezbývá. Nedělej si hlavu, dáme na tebe pozor."

„Doufám."

Myles Kantor byl asi padesát metrů před nimi. Uprostřed změti potrubí, jež vytvářelo obrovskou šestku, mával rukama, aby na sebe upozornil. Potom čekal, dokud k němu nedorazili.

„Myslím, že tady jsme už jednou byli," řekl.

„Správně," potvrdil Atlan, který měl fotografickou paměť. „V tomto sektoru jsme museli nechat část výstroje."

Přesně věděl, kde výstroj zůstala, když se od ní odloučili.

Ted' tam však nebyla. Někdo ji musel sebrat. Zvolna postupoval vpřed a soustředil se na hledání.

Je to past, usoudil extramozek. Chtějí, abys tu výstroj hledal, dal se odlákat a oni tě přemohou.

„Slyšeli jste to?" zavolala Dao-Lin-H'ay.

„A co?" zeptal se Myles Kantor. „Nevim, co myslíš."

„Rádiové zprávy Physandů," odpověděla. „Právě jsem něco zachytila. Podle nich se ukončení první fáze výstavby a azzamus rovnají smrti všech Physandů na této stavbě."

„Nedával jsem pozor," odpověděl vědec. „Určitě jsi rozuměla dobře?"

„Rozhodně ano. A ještě něco. Physandové se na to těší, těší se, že zemřou pro Goeddu a že se jí oddají."

Muži mlčeli. Snažili se informaci vstřebat po svém. Atlan, který ve vizích pozemského Filozofa zažil šest záblesků, se domníval, že tyto úkazy jsou způsobeny šesti stupni výstavby.

Zatímco mu tato myšlenka běžela hlavou, čekal, co na to jeho extramozek.

Tentokrát ale mlčel.

Arkonidanovi nepřipadalo ani tolik znepokojující, že extramozek mlčí, spíš ho zneklidnilo, že neprohlásil jeho domněnku za nesmysl.

Bez komentáře?

Bez komentáře!

To bylo horší než obvyklé sarkastické nebo ironické poznámky a znamenalo to, že Allanovy úvahy se s vysokou pravděpodobností rovnají pravdě.

„Pozor!“ varoval Myles. „Stanice je obsazena. Zjistil jsem čtyř roboty.“ •

UhnuU a snažili se skrýt za několika silnými rourami.

Atlan vyslal sondy a za pár sekund už věděl: Jsou obklíčeni roboty a Physandy, kteří se k nim zvolna přibližují ze všech stran.

„Porucha!“ hlásil pikosyn. Tentokrát Arkonidan zbystřil pozornost. „Jedna sonda vysílá signály i mimo program.“

„Okamžitě odpojit!“

„Odpojena.“

Atlan si vydechl. Vzpomněl si, že syntron ho už varoval. Příliš pozdě si uvědomil, co ta závada znamená. Měl reagovat okamžitě.

Blázne! ozval se pikosyn.

Arkonidan spatřil robota. Vylézal jako pavouk zpoza jednoho potrubí. Jeho objektivy tupě vykukovaly z mlhy.

Upozornil na něj My lese a ten jen ukázal na dalších pět robotů, kteří viseli na spodku stanice a přizpůsobili se svému okolí tak perfektně, že vypadali jako integrované součásti.

Z bočního otvoru stanice vyletěl Physand. V kovových spárech držel jakýsi neforemný předmět a mířil jím na Dao-Lin-H'ay a na oba muže.

Atlan hned zareagoval. V onom předmětu poznal podle detailů jeden z těch přístrojů, které vyzařují rušící pole, s nimiž lze ovlivnit syntroniku semnu.

Vpálil paprskometem.

Stříbrnou mlhou projel žhavý energetický paprsek, na zlomek vteřiny ozářil celou scénérii, jako by někdo rozsvítil silné reflektory. Zdálo se, že každá částčka mlhy odráží světlo a vede je na všechny strany.

Paprsek narazil na Physandův štít, ale nic mu neudělal. Útok však hmyzí bytost tak zastrašil, že uprchl do stanice.

„Pozor!“ vykřikl Myles Kantor. „Roboti útočí ze všech stran. Musíme zdrhat!“

Štíty sice poskytovaly značnou ochranu před rušícími poli robotů a Physandů, nezaručovaly však naprosté bezpečí. Kdyby počet rušících polí byl příliš velký, mohly by tím pikosyny utrpět.

Atlan se domníval, že Kartaniňanka se příliš přiblížila k takovému zdroji. V tom je třeba vidět příčinou částečného selhání jejího syntronu.

Musí prorazit. Nic jiného jim nezbývalo.

Arkonidan se přiblížil ke Kartaniňance, aby jí v případě nutnosti mohl pomoci. Myles vypálil na několik robotů, kteří vylezli z úkrytu, a pak dal znamení k útku.

Letěli bok po boku a zrychlili na maximum. Prohnali se stříbrnou mlhou, viděli před sebou kordon asi stovky robotů a Physandů, vypálili na ně, zničili tři roboty a surovým násilím prorazili.

Slyšeli vzrušené hlasy Physandů, kteří se mamě snažili je zadržet, vypálili ještě jednou a ztratili se v mlze.

Sotva se trochu vzdálili od nepřátelské fronty, hned změnili kurz a hledali další stanici, aby se mohli skrýt,

Zdálo se, že léčce unikli.

Rustimor byl zklamán. Na setkání se svazkem se dobře připravil a pak zažil, jak vetřelci jednoduše prorazili obklíčení, stříleli kolem sebe a zničili několik robotů.

Když o tom mluvil s Camockem, organizátor byl neuvěřitelně klidný.

„Věnuj se své práci," znělo Rustimorovi v přílbě, „Čím více o tomhle problému přemýšlím, tím více dospívám k názoru, že žádný problém neexistuje. Svazek nám uškodit nemůže."

Já. A zase jen to já!

„Svazek zničil roboty."

„No a co? Zásobu robotů máme prakticky nevyčerpatelnou. Vzhledem k velikosti našeho cíle nehrají takové ztráty roli. Počítalo se s nimi. Za necelé dva dny bude duo hotovo, ať tu svazek je, či není, ať proti nám něco podniká, nebo ne. Takže se sou[^] střed' na svou práci a na nic jiného."

Rustimor se vznášel mezi potrubím. Značně se vzdálil od centrály, v níž se nacházel Camock. Takže se mohli domlouvat jediné vysílačkou a organizátor nemohl kontrolovat, jestli ho poslechl, nebo ne.

Uvažoval nad svou pozicí v boji se svazkem a nad nedostatečnou průrazností robotů. Pomocí rušících polí prakticky nic nedokázali. Proto musí roboty vyzbrojit jinak.

Letěl k dílně, která byla kousek od něj a v níž kromě jiných přístrojů a nástrojů byly i takové, jimiž se dal spojit kov a žáruvzdorná umělá hmota. Přivolal si několik robotů a vybavil je těmito nástroji a ještě jinými.

Potom se s patnácti roboty vydal na cestu, aby se svazku opět postavil. Byl přesvědčen o tom, že teď má lepší šance nad ním zvítězit.

^ A ^

„Něco pro nás mám," hlásil Myles Kantor spokojeně. „Pokud se nemýlím, pak je to jedna z našich palebných plošin."

Ani nedomluvil a plošinu už zaměřili i Atlan a Dao-Lin-H'ay. Byla to skutečně jedna z jejich antigravitačních palebných plošin, kterou zde zanechali při útěku.

To však nebylo ještě všechno.

Lokátory zjistily i části demontovaných modulů a další předměty.

Tyto předměty se však už nenacházely na místě, kde je zanechali, ale v rozsáhlé oblasti se sedmi spínacími stanicemi.

Dělo se vznášelo v jedné stanici, která měla na boku veliký otvor, takže ho lokátory mohly zaměřit.

„Je to past," konstatovala chladně Dao-Lin-H'ay.

Má naprosto pravdu! souhlasil Atlanův extramozek.

„To by viděl i slepý," poznamenal vědec. „Ta past je až příliš nápadná. Vlastně ani nemohli počítat s tím, že na to skočíme."

„A přesto nám nic jiného nezbyvá, pokud to dělo chceme," namítl Arkonidan.

Vyslal sondy, které jim ještě zbývaly, a za chvíli už věděl, co a jak. Všechny uzle v okolí byly obsazeny Physandy a roboty, kteří se schovávali a očividně na ně číhali.

Ale to ještě nebylo vše. Za nimi v druhé linii čekali další roboti jako záloha.

Ani nemusíš přemýšlet o tom, jestli mas bojovat proti takové přesile, poznamenal extramozek. *Nemůžeš. Nemáš šanci.*

A co jiného máme dělat? Potřebujeme zbraně.

Můžeš se k cíli prostřílet stěnami. Jsou přece jen z many.

Takový návrh se však Atlanovi nelíbil. Nedokázal si představit, že by se dostal nějak daleko. Ustavičnou palbou by za sebou zanechali takové stopy, že by je Physandové dříve či později snadno našli.

„Vidím pouze jedinou šanci," řekl proto. „Musíme do pasti vlétnout a probojovat se k dělu. Jakmile bude naše, prostřílíme se na svobodu.

Myles Kantor a Kartaniňanka s ním zpočátku nesouhlasili, ale po krátké debatě uznali, že nemají jinou možnost.

„Nesmíme zapomenout na to, že Physandové za několik dní chtějí dobrovolně zemřít a že se na to dokonce těší," řekl Arkonidan. „Navíc si musíme pospíšet, jestli se chceme vrátit do Mléčné dráhy a zabránit v ní hromadnému umírání. Tady nepomůže nějaké pošťuchování, ale pořádné rány."

Oba mu dali za pravdu. Pokud chtějí v bublině snů něčeho dosáhnout, není jiná možnost; Proti tak drtivé přesile nemohou taktizovat. Musí se do toho prostě obout.

Myles sledoval, jak se za ně stahují Physandové s velkým počtem robotů, aby jim odřízli cestu.

Atlan svolal všechny sondy a prozkoumal porouchanou. Objevil v ní miniatur

ní vysílač a odstranil jej. Potom si strčil robotky do kapsy.

„Připraveni?" zeptal se. ^

„Můžeme klidně začít," **odpověděl Po-**zemšťan. ^

Dao-Lin-H'ay zvedla pravici, sfcvfela ji v pěst a vytrčila ji vpřed. Byla připravena.

„Takže do toho!"

Kartaniňanka se rozkašlala.

' ^ A ^

Rustimor sebou zděšením trhl. Vedle něj se náhle objevil Camock.

„Co se tady děje?" zeptal se organizátor. „Dohodli jsme se přece, že se musíme plně soustředit na práci pro Goeddu, ne?"

„Už budeme mít svazek v pasti," odpověděl Rustimor. „Pak bude pokoj."

„V naší funkci jsme totéž co lékaři," prohlašoval Camock. „Technickými stanicemi dohlížíme na organismus a můžeme zasáhnout, jakmile dojde k nějakým poruchám. Vy však Goeddu ohrožujete, když děláte ze stanic bojiště. To si neuvědomujete, jak důležitá je právě tato stanice? Co chcete dělat, když boje způsobí Organickou poruchu? Jak ji chcete odstranit, když ve stanici bude svazek? Odpálit ji nemůžete, protože tím byste uškodili nám."

„K ničemu takovému nedojde," sliboval Rustimor.

Ukázal na tři bytosti ze svazku, které byly asi dvě stě metrů od nich ve spleti potrubí a daly se rozeznat jen nejasně.

„Jen trochu trpělivosti a je po problému," prohlašoval Physand. „Nikdo ne

chce, aby se krátce před cílem stalo něco takového. To rozhodně ne. Až zanikneme v Goeddě, pak chceme prožívat celé to štěstí, jež jsme si zasloužili, ale nechceme umírat s výčitkami vůči sobě. Pokazily by nám ty nejkrásnější chvíle života."

Camock se zamyšleně díval na tři vetřelce. Pošlo mu zatěžko uznat, že má Rustimor pravdu, ale snažil se o to. Nakonec uznal, že je na tom stejně jako Rustimor. I on chtěl plně prožívat štěstí umírám v Goeddě a nechtěl, aby mu to štěstí něco kalilo.

„No tak dobře," řekl. „Ať nám svazek vletí do pasti. Třeba se nám podaří ho zneutralizovat a nic při tom nepoškodit."

„Zapnuli jsme štíty, ochrání přístroje."

Když se Camock rozhodl, že dovolí Rustimorovi, aby bojoval s vetřelci a odvrátil tak škody od Goeddy, přivolal na posilu další Physandy a roboty. Nechtěl žádný dlouhý střet, nýbrž krátkou a efektivní bitvu, rozhodující bitvu, po níž už žádné komplikace nebudou.

Převzal velení a přivolal si k sobě všechny Physandy. Rozdělil jim úkoly. Tři i nich vyslal se čtyřiceti roboty do sektoru za vetřelci.

Za pár minut dorazil signál, že všichni zaujali určená postavení. Past se uzavřela. Ted' už šlo jen o to, aby vetřelce nahnali do stanice, spustili poutači pole a svazek zneškodnili.

Měl s sebou sedm Physandů a byl přesvědčen, že na každého z nich se může spolehnout.

I na Rustimora.

Byl docela rád, že už nemusí nést odpovědnost sám.

To jsou body pro mě! myslel si. *Goedda to ocení. Určitě mi poděkuje za to, že jsem zasáhl.*

Napjatě čekal na svou smrt. Kolikrát se už ptal, jaké to bude, až ho přijme Goedda.

Budou spolu nějak komunikovat? Anebo už pomýšlení na něco takového je příliš troufalé? Bude po sjednocení ještě něco jako samostatná existence, byť sebeomezenější, nebo se stane drobnou částí Goeddy, buňkou, jež si už nebude uvědomovat sebe sama?

Otázka za otázkou a brzy už na ně dojde odpověď.

Goedda byla blízko. Tak blízko v jeho životě ještě nebyla.

Rustimor se přinutil, aby na to nemyslel.

Ted' to začínalo...

Camock dal Physandům v záloze povel, aby zaútočili na vetřelce a vtlačili je do pasti.

Poslechli a svazek zareagoval podle očekávání. Nekladl odpor, vletěl rovnou do léčky.

^^^

Atlan, Myles Kantor a Kartaniňanka zrychlili a vysokou rychlostí se hnali k velké spínací stanici, v níž byla dělová antigravitační plošina.

Otevřený vchod do stanice je vábil.

Za nim postupovali Physandové a roboti.

Atlan a jeho druzi očekávali, že se jim nějak postaví do cesty, ale nebylo tomu tak. Physand a tři roboti, kteří se nachá-

zeli v bezprostřední blízkosti děla, se okamžitě stáhli a uvolnili cestu k elipsoidu.

Myles Kantor několikrát vystřelil na rám vchodu, aby se jim nezavřel. Vystřelil z něj velké kusy kovu a zablokoval ho.

Když Atlan, Myles Kantor a Kartaniňanka vletěli do stanice, sjela na ně náhle jakási hnědá masa a zahalila je. Každý byl jakoby ve svém kokonu. Štíty část hmoty odrazily, ale nemohly ji odstranit úplně, zvláště když tak rychle tvrdla. Všichni tři pak vězeli v jakémsi obalu, který byl tak hustý, že odstiňoval jakékoli světlo a znemožňoval jakoukoli orientaci.

„Pozor!“ vykřikl Myles Kantor. „Nestřílet!“

„Snad si nemyslíš, že v téhle blbě slupce zůstanu,“ opáčila Dao-Lin-H'ay. „Jsem ve tmě a chci z ní ven.“

Vystřelila. Z nepatrné strukturální šterbiny v jejím ochranném štítu vyšlehl do hmoty paprsek a zapálil ji.

Hnědá hmota vzplála. Oheň se však šířil jako výbuch a Kartaniňanka byla náhle uprostřed ohnivé koule.

Atlan a vědec slyšeli, jak panicky křičí. Neviděli, co se stalo, ale tušili, k čemu ten výstřel asi vedl. Přístroje jim navíc ukazovali rychle stoupající teplotu.

Na pár vteřin se už zdálo, že je Dao-Lin-H'ay ztracena, že se jí štít zhroutí. Nicméně vydržel. Hmota dohořela a popel se rozlétával na všechny strany.

„Zatraceně!“ zaúpěla Kartaniňanka, když konečně zase viděla. „Málem jsem oddělala sama sebe,“ řekla s úděsem. „Serun skutečně ukazoval nebezpečné přetížení, i když to zní neuvěřitelně,“ informovala druhy, kteří vězeli v kokonech

jen pár metrů od ní. „Nevím, co to na nás hodili, ale vyvíjí to nejen vysokou teplotu, ale i značný tlak směřovaný dovnitř.“ „Mela jsi štěstí,“ konstatoval Myles. „To si piš. Měla jsem tě poslechnout.“ „A co teď?“ zeptal se Arkonidan. „Nějak se z toho dostat musíme. Physandové už nebudou dlouho otálet.“

„Už se do toho dali a my jsme v bryndě,“ prohlásila. „Co se stalo?“

„Vytvořili kolem stanice energetické pole,“ řekla Dao-Lin. „A tady uvnitř jsou další pole. Zabránili tomu, aby byla stanice žárem poškozena. Vběhli jsme jim do pasti a já nevím, jak se z ní zase dostaneme.“

; ^

^ A ^

„Vynikající práce,“ blahopřál Camock.

Nechválil Rustimora rád. Mnohem radši by byl, kdyby se takovým úspěchem mohl vykázat sám. Ale nedalo se na tom už nic změnit.

„Děkuji. Máme je. Plán vyšel. Z téhle pasti se už nedostanou.“

„Nechápu, že ten jeden neshořel,“ žasl Camock. „Jejich štíty jsou mnohem výkonnější, než jsem se domníval.“

Stáhl roboty a poslal je na periferii, kde jich bylo nutně třeba. Když opustili sektor, přiletěl k pasti společně s ostatními šesti Physandy. Přes zářící energetický štít viděli svazek. Dva kusy stále ještě vězely ve ztuhlých obalech.

„A určitě se z toho nemůžou dostat?“ zeptal se Ermogha.

„Bezpečně ne,“ odpověděl Rustimor.

„A co když použijí to dělo?“

„Pak se na ně energie odrazí a zničí je.“ „Skvělé!“ opakoval Camock. Nato přikázal, aby se všichni vrátili ke své práci. I on byl teď už přesvědčen, že se o vetřelce nemusí dál starat. Jsou eliminováni a žádnou škodu nenatropí.

Letěl s ostatními bludištěm hadic a potrubí k hlavní kontrolní stanici, z níž řídil práce. Zatím dorazily další dvě lodě a čekaly na rozebrání.

Camock zahnal veškeré myšlenky na svazek a soustředil se výlučně na organizaci prací. Brzy nato dorazily další dvě lodě. A nyní byli všichni Physandové a roboti vytíženi ještě víc než předtím.

Camock se tu a tam spojil s některým z Chaerodů, aby si nechal něco odsouhlasit, ale většinou se snažil obejít bez nich. Chtěl se vyznamenat perfektní organizací a dosáhnout od Goeddy uznání.

Brzy se Goedda ukáže. Spatří ji poprvé a naposled v životě.

Představoval si, jak asi vypadá. Ale ani při nejlepší vůli se mu to nedařilo. Skoro ani nevnímal, jak čas plyne. Na cizí vetřelce už vůbec nemyslel. Tu si však něčeho všiml a přeběhl mu mráz po zádech.

Když se podíval na přístroje, které neměly přímý význam pro průběh prací, ale přímý vztah ke Goeddě, něco ho napadlo. Azzamus neprobíhá v patřičném rytmu! Polekal se a přivolal k sobě Rustimora. „Máme nějakou poruchu,“ řekl. Physand byl na pokraji paniky. Nevzpomínal si, že by se mu někdy něco takového přihodilo.

„To přece není možné,“ koktal Rustimor. „Říkali nám, že něco takového se nemůže nikdy stát.“

„Ve výcvikových směrnicích není jediný případ, že by vnikl svazek a ovlivnil azzamus,“ řekl organizátor. „S takovým případem se nepočítalo. Jsme první, kdo se s tím setkávají.“

Rustimor si nedokázal uspořádat myšlenky. Viděl, jak se na něj řítí děsivé nebezpečí.

Je ohrožena jeho smrt? Znamená ta porucha, že nebude moci zaniknout v Goeddě?

„Goedda vykazuje ve vývoji negativní tendence,“ konstatoval Camock. Podle pisklavého hlasu mu zřejmě bylo stejně jako Rustimorovi. „A ty tendence jsou jednoznačně způsobeny spínací centrálou, v níž jsou zajati vetřelci.“

Organizátor zapnul několik spínačů, převedl proudy materiálu do jiných kanálů a dospíval vždy ke stejnému výsledku.

Rytmus azzamu byl narušen!

Rozletěl se ke stanici, v níž byli uvězněni vetřelci. Tím překročil vlastní stín, protože až do té chvíle si umíňoval, že v žádném případě nenaváže se svazkem přímý kontakt. Nechtěl to ani teď, a proto se obrátil na komunikační zařízení elipsoidu. Ale obával se, že ho svazek napíchl.

A opravdu!

Data nejdůležitějších jazyků této galaxie byla už dávno uložena v počítačích, a tak vetřelcům rozuměl.

„Jak jsme rádi, že ses konečně ozval, příteli,“ zněl z reproduktorů hlas, který Camock nenáviděl už kvůli uštěpačnému tónu. „Čekal jsem na tebe.“

„S tebou mluvit nechci!“

„Ale budeš muset, kamaráde. jsem At-

lan a nás nemůžeš vynechat, jinak jde té vaší Goeddě o kejhák. Ale to jistě víš i ty sám, jinak by ses neozval."

5.

Atlan a My les Kantor usoudili, že nemohou postupovat jako Dao-Lin-H'ay. Byla tu však ještě jiná možnost, jak se z kokonu dostat.

„Zkus to dezintegrátorem," navrhl Atlan.

„Začnu u tebe," řekla Dao-Lin-H'ay.

Doletěla k útvaru, v němž se skrýval Atlan, přepnula kombimet na dezintegraci a zeleným energetickým paprskem materiál prořízla. Krájet šel snadno. Na místech, kde procházel dezintegrační paprsek, se hmota rozpadala v prach.

Dao-Lin-H'ay Atlana přeletěla, pak stálo už jen lehké kopnutí a slupka se rozúomila.

„Vítej na tomto světě," řekla Kartaniňanka. „Vždycky jsem chtěla vidět, jak se z vajíčka klube mládě."

Atlan se nuceně zasmál.

„Jsem rád, že je ti už zase dobře," odpověděl a pomohl jí vysvobodit Pozemšťana.

„Nebyl to špatný trik," uznal Myles. „Physandové počítali s tím, že se z toho budeme chtít hned vystřílet, a doufali, že se tak zabijeme sami."

„Málem jim to vyšlo." Kartaniňance potemněly žluté oči. „Vážně moc nechybělo."

Myles Kantor ji už neposlouchal. Zajímal se o přístroje ve stanici.

Nejdřív se k nim nemohl dostat, proto

že byly chráněny poli, ale pak se mu podařilo objevit projektor a vypnul ho.

„Jeden by ani nevoní, jak snadno se dají zdolat překážky, které nám kladou do cesty," poznamenal a zkoumal zařízení.

„Mě to nijak nepřekvapuje," prohlásil Arkonidan. „Nečekají, že by se měli před něčím bránit. Takové problémy vůbec neznají. Jsou to spíš řemeslníci než vojá-

Zjistil, že k elipsoidu je připojena ještě - jedna stanice. Byla menší a působila kompaktněji. Vedla k ní chodba. Zkusil do ní vstoupit, ale narazil na silové pole.

Myles Kantor se tiše zasmál.

„To by jeden neřekl," poznamenal. „Na jedné straně nás překvapují velice inteligentními tahy, a na druhé straně jsou neuvěřitelně naivní. Vlákali nás do spínací stanice, která je důležitá pro centrum. Vedlejší stanice je však ještě důležitější než tahle."

„Jenže do ní se nedostaneme."

„Klídek, Arkonidane." Pozemšťan se zaculil od ucha k uchu a provedl něco s tlačítky.

Rozsvítlo se několik monitorů. Na nich se ukázala složitá schémata zapojení. Myles je prstem objížděl. Náhle pole zmizelo a vchod do vedlejší stanice se odsunul.

„Máš pravdu," souhlasila Kartaniňanka. „Já být na místě Physandů, tak bych nás určitě nevlákala do něčeho, co je pro mne tak důležité."

Chodbou prošli do sousední stanice a tam se vědec hned vrhl na přístroje.

„Jak jsem povídal," řekl. „Máme přímé spojení s Kardií. Tady tím můžeme řídit organické funkce v centru."

„Jinými slovy, máme zřejmě vliv na samotnou Goeddu," podotkla Dao-Lin-H'ay.

„To je docela možné," odpověděl. „Za předpokladu, že se Kardia rovná Goedda. O tom však nejsem přesvědčen. Spíš to vypadá, že Goedda je moc velká, určité podstatně větší než Kardia."

Zadumal se nad spojením a Atlan a Kartaniňanka ho nevyrušovali. Pokoušeli se narušit energetický štít kolem celé stanice, ale nedařilo se jim to. Nakonec to vzdali a využili příležitosti ke krátkému a osvěžujícímu spánku, z něž je nakonec vytrhl Myles.

„Něco jsem tady pozměnil," oznámil jim. „Pokud se nepletu, tak organické procesy v Kardii nyní probíhají jinak."

„Na to by měli Physandové nějak reagovat."

„O tom jsem přesvědčen," zasmál se Pozemšťan. „Brzy se ozvou."

Ani to nedořekl a už se jeden ohlásil.

„Jak jsme rádi, že ses konečně ozval, příteli," řekl Atlan. „Čekal jsem na tebe."

„S tebou mluvit nechci," osopil se na něj Physand.

„Ale budeš muset, kamaráde. Jsem Atlan a nás nemůžeš vynechat, jinak jde té vaší Goeddě o kejhák. Ale to jistě víš i ty sám, jinak by ses neozval."

Atlan se tiše zasmál. Pochopil, že Physand chtěl mluvit s počítačem spínací stanice, ale k tomu ho nepustili. Dal tím najevo, že jde o Goeddu a že za ty problémy může on a jeho druzi.

„Jsem Camock a organizuji to tady," představil se Physand. „Neměl bys to na mě zkoušet se lhaním. To k ničemu nepovede."

„Pak můžeme náš hovor rovnou ukončit," řekl Atlan chladně a odpojit se.

Věděl, že takový přístup Physanda překvapí a že mu bude nějakou chvíli trvat, než se vzpamatuje a ozve znovu. Z relací Physandů a Chaerodů poznali, že něco jako odepření rozkazu neznají. Diskutovalo se jen velice zřídka.

Trvalo skoro hodinu, než se Camock vzpamatoval a ohlásil se.

„Rozhodli jsme se, že spínací stanici zničíme," oznámil jim. „Bude to váš konec."

„Skvělá myšlenka," odpověděl Arkonidan. „Jestliže stanice exploduje, bude v okolí tisíce metrů jen popel a prach."

„Jak prosím?"

„Chtěl jsem tím říct, že v okruhu tisíce metrů zničíte všechno, co jste tak pracně budovali. A navíc to odnese Goedda."

„To není pravda!"

„Tak to zkus."

„Výsledek už nepoznáš, protože budeš mrtvý."

„Další omyl, příteli. My jsme v našich oděvech v naprostém bezpečí. Ani výbuch stanice nám neublíží. Přežijeme jej bez zranění."

„Tomu nevěřím."

„To je tvůj problém."

Camock mlčel. Nevěděl si rady. Velice rád by vetřelce vydíral a dostal ze spínací stanice, ale nedařilo se to. Takové potíže zvládat nedokázal.

„Chceme, abyste odešli."

Atlan se zasmál. „Přesně to chceme i my. Abyste odešli vy. Vypadněte z těchto končin vesmíru!"

„To neuděláme. Nepotrvá dlouho

a Goedda procitne. My Goeddu nezklameme."

Tentokrát si dal Arkonidan s odpovědí na čas.

„Bohužel budete muset Goeddu zklamat," prohlásil. „Už teď bráníme Goeddě v cestě do budoucnosti. Svým chováním nás nutíte k tomu, abychom proti ní postupovali ještě energičtěji. Takže vaše přání a naděje se nesplní. Zemřete všichni, ale nikomu z vás nebude dopřáno to štěstí, aby zanikl v Goeddě."

Tím Physanda tak šokoval, že asi ztratil řeč.

Už se neozval.

Atlan se obrátil k druhům.

Dao-Lin-H'ay pokašlávala.

Arkonidan se na ni podíval a tu ho něco napadlo. „Jak je ti?"

„Ujde to. Nachlazení už odeznívá. Buněčný aktivátor dělá, co může."

„Můžeš mi předat pár virů?" Usmál se. „Anebo je už příliš pozdě? Ne že bych měl zájem o nachlazení, ale napadlo mě, jestli bychom těmi viry nemohli uškodit někomu, kdo si s nimi tak dobře neporadí."

„Goeddě!" vykřikl vědec.

„Toho možná dosáhneme nepřímou," odvětil Atlan. „Mám na mysli manu. Je to organická substance a viry by se v ní třeba dobře množily."

„Ve vakuu?" zapochybovala Dao-Lin-H'ay.

„Tam venku není absolutní vakuum," pravil vědec. Vyletěl ke stále ještě otevřenému vchodu a vyhlédl do stříbrné mlhy. „Je to prostor s extrémně řídkou atmosférou a ani teploty nedosahují takových hodnot, aby se v nich viry nemohly vyvíjet."

„Za pokus by to rozhodně stálo," řekl Atlan. „Odebereme Dao trošku infikovaného vzduchu. A i s viry ho vneseme do many."

„Báječný nápad," zaradoval se Myles Kantor. „Skoro jako bych na to přišel sám. Za těchto podmínek se budou viry množit asi jen velice pomalu, ale kdoví, všechno může být i jinak. Teoreticky je možné, že se mana infikuje neuvěřitelně rychle."

Nápad ho tak nadchl, že hned začal Kartaniňance odebírat vzduch. Použil k tomu ventil, který měla blízko hlavy. Vyzval ji, aby silně kašlala a kýchala a obohatila vzduch viry.

Physandský štít jim neumožňoval stanici opustit. To je však zadržet nemohlo. Kantor využil čas k nutným přípravám. Plán provedou, jakmile budou moci stanici opustit.

^^^

Camock byl zlostí bez sebe.

Takhle si s ním ještě nikdo nedovolil mluvit. Považoval se za autoritu, před kterou se všichni sklánějí.

Na Physanda si vyvinul nezvyklé schopnosti a byl na to pyšný. Nepovažoval se za nějakou malou buňku velké bytosti, ale za individuum. Už dříve pozoroval své druhy a zjistil, že na rozdíl od něj nejsou ochotni přejímat odpovědnost.

0 to více ho překvapilo, když Rustimor myslel samostatně a své nápady realizoval.

Rustimor se však zase stáhl a nijak se neodlišoval od ostatních Physandů.

Camock nehodlal jednat jako on. Cítil

osobní výzvu a chtěl se pomstít za ponížení, kterého se mu od svazku dostalo.

Copak není něco jako představitel Goeddy? Jestliže urazili jeho, urazili tím i Goeddu.

Vetřelci nesmějí ten nejúžasnější vývoj v cyklu Goeddy ohrozit. Už proto je musí odkázat do příslušných mezí.

Navíc nechtěl, aby upadla jeho autorita mezi Physandy. Měl pocit, že někteří se už chovají, jako by pochybovali o jeho výjimečných organizačních schopnostech.

Nesmí váhat, jinak budou pochybovat ještě víc. Musí jednat.

Ale jak?

Vyřizoval organizační otázky a současně přemýšlel, jak by na svazek vyzrál.

Nemohl vyloučit, že se svazku nějak podaří překonat energetický štít a proto stáhl z periferie sto robotů a přikázal jim, aby obklíčili spínací stanici.

Tím se však problém neřešil.

Z centrály vycházely impulzy nebezpečné pro Goeddu. Ty musí zastavit.

Goedda se blíží.

Camock měl pocit, že její blízkost vnímá fyzicky.

Goedda!

Skoro už nedokázal myslet na nic jiného. Naplňovaly ho pocity štěstí. Přicházely v mírných vlnách. Zprvu skoro nezřetelně, ale jak se Goedda blížila, byly stále patrnější.

Goedda!

Uvidím tě? Jaká jsi bytost? Dozvíím se to, dřív než s tebou splynou?

Zahnal myšlenky na Goeddu a plně se soustředil na nadcházející úkol. Goedda nesmí být ohrožena. V žádném případě!

Využil první vhodné příležitosti, počítačem vyhodnotil situaci a simuloval důsledky totálního výpadku stanice.

Když se mu výsledek ukázal na obrazovce, jen vyhekl.

„Co je ti?“ polekal se Rustimor.

„Jen se na to podívej,“ vyzval ho Camock. „Jestliže odřízneme padesát procent energetických spojů, pak procesy převezmou jiné stanice.“

„A co když odřízneme sto procent?“

„Pak je účinek na centrum tak malý, že se skoro ani nedá změřit,“ jásal organizátor.

Neváhal a dal robotům vysílačkou rozkaz, aby odřízli veškerá spojení ze stanice.

Za pár minut robot ohlásil splnění rozkazu.

„To bychom měli,“ konstatoval pyšně Camock. „Zrušil jsem škodlivé vlivy svazku. Teď si můžou vetřelci dělat, co chtějí, ale Goeddě už neuškodí.“

„Takže od této chvíle si svazku nemusíme všímat?“

„Přesně tak.“

Rustimor se na něj obdivně zahleděl. Camock je skutečně něco výjimečného a právem je prvním z nich. Uznával, že Camock je vysoko nad ním. A z toho automaticky vyplývalo, že se mu podroboval.

^ A ^

„Řekl bych, že se náš přítel raduje předčasně.“ Myles Kantor odposlechl Camocka a sledoval dění. „Řídicí centrum je ochromeno, ale to nic neznamená.“

„Co chceš dělat?“ zeptala se Dao-Lin-H'ay a tlumeně zakašlala.

„Povely, které odtud odcházely do Kardie, můžeme předávat i seruny. Ať už je v Kardii cokoli, bude to citelně vnímat.“

Vědec začal zkoumat počítače, v nichž byly obsaženy všechny informace, které se předávaly do Kardie.

Atlan k němu přistoupil.

„Rozhodně se o to musíme pokusit,“ souhlasil. „Musíme jít Physandům tak na nervy, že nás z téhle pasti vyženou.“

„A když ne?“ zeptala se Kartaniňanka.

Arkonidan ukázal na plošinu. „V tom případě budeme pálit na štít tak dlouho, dokud se nezhroutí,“ prohlásil.

„To bude pěkný tanec,“ zamyslela se.

„Můžeme tím zapálit tu hmotu, do které nás uvěznili.“

„Přeneseme ji přímo ke štítu a vystřelíme na ni, takže bude pracovat naopak pro nás,“ trval na svém Arkonidan. „Nebo snad chceš tady čekat, až Goedda zlikviduje veškerý život v Galaxii?“

„Ovšemže ne.“

„Jsem hotový!“ zavolal Myles Kantor.

Napojil serun na staniční počítač a mohl z něj stahovat informace a rozkazy. Nyní je posílal svou vysílačkou. Pikosyn ho informoval, že energetická bariéra příkazy neblokuje.

„A teď si počkáme, co na to přítel Camock,“ řekl spokojeně Atlan.

<. A ^

Camockův vztek přerůstal do hysterie.

Odpočítávání běželo. Velká událost se nezadržitelně blížila. A zrovna v téhle situaci mu svazek hází klacky pod nohy!

Vztekle zařval, čímž trochu uvolnil napětí, do kterého se dostal, ale zároveň tím na sebe upozornil Rustimora a ostatní.

„Co se děje?“

„Goedda trpí,“ vykoktal Camock. „Svazek se nevzdal. Vysílá impulzy a narušuje rytmus azzamu.“

„Za to ho musíme zabít,“ rozhodl Rustimor. „Nejlepší bude, když na stanici nasadíme dva velké lisy. Jakmile tam dorazí, vypneme štít a pak svazek rozmáčkne.“

„To nepůjde,“ odmítl Camock návrh. „O tom jsem už taky přemýšlel. Mají vlastní štíty, kterými dokážou lisům snadno odolávat.“

Rustimor zmlkl. Camock mu dal opět jednou najevo svou nadřazenost.

„Něco však udělat musíme. Azzamus se nesmí dostat z rytmu,“ vzpamatoval se za chvíli.

Camock si chvíli vychutnával své vítězstvíčko nad Rustimorem. Pouze chvíli. Chtěl něco navrhnout, něco daleko lepšího, ale Frochock ho předstihl.

„Musíme postavit mezi stanici a Goeddu silnou kovovou stěnu,“ řekl. „Ta bude odrážet rádiové signály a ty se tak nedostanou do centra.“

Camock měl co dělat, aby nedal zklamání najevo. Už bylo pozdě, aby na ostatní zapůsobil tímto nápadem a tím si zase o něco vylepšil pozici.

„Přesně to uděláme,“ souhlasil tedy. „A do práce se dáme hned. Čím dříve svazek odstíníme, tím lépe.“

Instruoval Rustimora a přenechal mu velení nad operací. Sám se pak věnoval dalšímu budování sféry. Na monitorech

centrály sledoval, jak pokračují práce a jak jsou jeho příkazy plněny.

S Rustimorem odletěla řada robotů, ale neměli jiný úkol, než Camocka obrazem a zvukem informovat o průběhu akce.

Camock byl vcelku spokojen. Jeho rozkazy se plnily. Kovová přehrada bude za chvíli hotova a potom už signály svazku do centra neprojdou. Odrazí se od stěny a nenadělají žádnou škodu.

Netušil však, že svazek veškeré rozhovory odposlouchává.

6.

„Štveme je mnohem víc, než jsem původně očekával," řekl Myles Kantor, když Physandové a roboti zřizovali kovovou bariéru. „Takhle se jim podaří odstínit nás od Kardie."

„Vzdáme se?" zeptala se Kartaniňanka.

„Mám jiný nápad. Můžeme tlak na Kardii ještě zesílit," odpověděl vědec. „Ještě jsme se nepokusili propašovat jí do počítačového systému viry. A to bychom měli udělat teď."

„Proti tomu je určitě chráněná," zapochybovala Dao-Lin-H'ay.

„Já bych neřekl," zavrtěl hlavou Pozemšťan. „Proč by to dělali? Zatím se jim ještě nestalo, aby se někdo dostal tak blízko ke Goeddě jako my."

„To máš pravdu," souhlasila. „Obranná opatření se konají, teprve když jsme ohroženi."

„Přesně tak. A protože zatím žádné přímé ohrožení nebylo, nebude patrně ani žádná antivirová ochrana."

Opět se věnoval počítači. Odříznuta byla jen část energetických vodičů, takže dosud neztratil spojení s venkem.

Atlan se plně soustředil na Camockovy relace. Pikosyn mu dokonce pomohl navázat obrazové spojení s centrálou, v níž Camock pracoval. Pak už bylo mnohem snazší odfiltrovávat hovory ostatních pravých inženýrů.

„Je to úžasné," obrátil se na Dao-Lin-H'ay. „Z Camocka se nám stává osobnost."

„Má to ještě nějaký význam?" zeptala se. „Pokud je naše analýza správná, pak za několik hodin proběhne azzamus, tedy *první evoluční skok*. Potom Camock zemře stejně jako ostatní."

„Máš pravdu. Pak už nebude důležité, že se mění z bytosti mravenčího typu v osobnost. Ale začíná myslet jinak než ostatní Physandové. Tím je pro nás vážným nebezpečím. Rodí se v něm ctižádostivost a chce ochránit Goeddu za každou cenu."

„Máš pravdu. Podceňovat ho nesmíme." Ukázala na monitor, na kterém bylo Physanda vidět. „Ještě ho nenapadlo, že by nás mohl odposlouchávat."

„A tuhle výhodu musíme využít," ozval se Myles Kantor.

Značně pokročil v práci.

„Tak jednoduché, jak jsme si to představovali, to zase není," informoval je, „ale myslím si, že to zvládneme. Teď se pokusím navázat přímé spojení mezi pikosynem a jejich počítači."

Atlan a Dao-Lin-H'ay mlčky čekali. Z toho, co vědec dělá, moc neviděli. Vždy po několika vteřinách přejel tužkou po obrazovce nebo se jí pouze lehce dotkl.

Když od počítače konečně odstoupil, obrátil se ke svým druhům.

„A je to. Pikosyn se pokouší vyvolat v systému chaos.“

Atlan a Dao-Lin-H'ay odposlouchávali Physandy. Zjistili, že vědcova činnost již přináší první plody. Mezi pravými inženýry vládlo vzrušení a teď se do něj přidaly ještě dva hlasy.

Byly pronikavé a vysoké, a tak je šlo snadno rozlišit od ostatních. Mohli to být jedině Chaerodové, kteří reagovali na zmanipulování počítače.

Mluvili stejným jazykem jako všechny tolkandské národy, a protože translátory semnu byly na něj nastaveny, naše trojice rozuměla, oč jde. Chaerodové si stěžovali na rušení, ale do technického průběhu se nepletli.

Vyhrožovali a žádali, aby byl okamžitě nastolen pořádek, a v jakési souvislosti, kterou translátor nepřetlumočil zrovna přesvědčivě, zmiňovali Shabazzu.

Před Galaktiky tak opět vyvstala otázka, kdo nebo co je tato šedá eminence.

Na Shabazzu v běhu událostí málem zapomněli.

Náhle a nečekaně nastalo ticho. Práce v bublině snů zřejmě skončily.

Nikdo nemluvil. Nikdo nedával příkazy. Jako by veškerý život rázem vyhasl.

Atlan, My les Kantor a Dao-Lin-H'ay se na sebe překvapeně podívali. Mlčeli, neboť nemohli vyloučit, že nejsou rovněž odposlouchávání.

Atlan se podíval na monitor svého pikosynu, na němž rychle nabíhala čísla a znaky. Z nich vyplývalo, že manipulace počítače pokračuje a chaos se šíří. Zřejmě objevili náramně účinnou zbraň.

Dao-Lin-H'ay se vznesla k jednomu průzoru a vyhlédla do mléčné stříbřitého přítmi. Spatřila několik robotů, jak rozřezávají tenká potrubí.

Kartaniňanka pochopila.

„Likvidují veškeré spojení s venkem,“ hlásila.

Náhle se Physandové opět rozhovořili. Ze semnu se vyhnula změt' hlasů a překryl ji výkřik, který jako by vyjadřoval ten nejvyšší vztek.

„Podle nich jsme to poněkud přehnali,“ konstatoval Atlan. „Zasáhli jsme je přesně na to nejcitlivější místo.“

„O to nám šlo,“ dodal Myles. „Chceme přece odstranit nebezpečí, které ohrožuje celou Mléčnou dráhu. A to neodstraníme jen nějakým pícháním špendlíčkem.“

„Je to tak. Tohle není sportovní utkání, ale boj o přežití galaktických národů,“ souhlasil s ním Atlan. „Měli bychom začít uvažovat o tom, co asi podniknou.“

„Nejdřív nás budou naprosto izolovat,“ konstatoval Myles.

Lokátory ukazovaly, že počet robotů v jejich okolí neustále narůstá. Stroje nyní prořezávaly i silnější potrubí a jiné zase přinášely díly, v nichž po nějaké chvíli poznali projektory štítu.

„Myslím, že už vím, co mají v úmyslu,“ řekl Arkonidan. „Chtějí kolem nás zřídit silnější energetické pole a tím všechno v našem okolí lépe chránit. Až toho dosáhnou, strčí nám nálož pod zadek a bude to šupa Jakou zatím neudělali. Odstútní vnitřní energetické pole a zkusí nás takhle smést ze scény.“

„To znamená, že bychom se tady už neměli déle zdržovat,“ usoudila Dao-Lin-

^ A ^

Camock přímo běsnil.

Útok svazku na počítač považoval za osobní výzvu. Jako by mu hodili rukavici.

„Já je zničím!“ ječel na své druhy v centrále. „Kompletně je odstíníme a pak je bez milosti zničíme.“

„Nebude snadné sehnat dost materiálu na nálož,“ nadhodil Rustimor. „Potřebujeme jej na jiném místě, kde ho používáme pro spájení kovů.“

„To vím taky,“ utrl se na něj Camock. „Ale když svazek nezničím, tak stanice nikdy nedostavíme, protože ten svazek toho ničí stále víc, a nakonec tu budeme stát s prázdnýma rukama.“

Jeho vývoj opět pokročil. Nyní se už plně vyloučil ze svazu rovných, necítil se už jako buňka jedné bytosti, ale jako vedoucí či spíše vůdčí osobnost, která stojí nade všemi a jejichž příkazů se musí uposlechnout.

Azzamus přibíhal. Goedda stála doslova přede dveřmi a jemu v hlavě strašila jediná myšlenka. Je to osud, že se právě teď musí nebo může profilovat? Očekává od něj Goedda, že se vyznamená?

Nechtěl zaniknout v Goeddě a poslouchat potom výčitky, že se mu nepodařilo odkázat svazek do příslušných mezí. Chtěl si vychutnat naprosté štěstí. A proto musí zakročit rázně.

„Zabte svazek!“ rozkázal. „Bez milosti ho zlikvidujte!“

^ X ^

„Musíme pryč!“ vykřikl Atlan. „Jen se koukněte, s čím na nás přitáhli!“

Myles a Kartaniňanka k němu přiletěli a vyhlédli. Spatřili stovky robotů, jak dopravují ke stanici různě tvarované kusy hnědé hmoty.

„Tímhle nás zasypali a udělali z nás ten kokon,“ pochopila Dao-Lin-H'ay.

„Množství trhavin,“ řekl vědec. „Jestli nevypadneme hned teď, bude už pozdě.“

Vznášeli se ke kokonům, které rozřezala Dao-Lin-H'ay dezintegrátorem, popadli je a vystrčili je ze stanice. Pomalu doklouzaly ke štítu a u něj se zastavily.

Atlan připravil dělo na plošinu a zamířil na hnědou hmotu.

„Možná pomůže, když budeme zároveň střílet paprskomety,“ poznamenal pak.

„Ale třeba to bude ten kapánek energie, kterého je potřeba k prolomení štítu.“

„Jsme připraveni,“ hlásil vědec.

Namířil zbraň a Kartaniňanka ho napodobila.

„Prorazíme,“ řekl Atlan. „Jakmile se ukáže dostatečně velký otvor nebo když mizí celé pole, tak se vypaříme.“

Pohlédl na druhy, položil ruce na kontakty.

„Pal!“ zavelel.

Z projektem mocné zbraně vyšlehl paprsek jasnější než slunce. Do toho se přidali Myles Kantor a Dao-Lin-H'ay s ručními zbraněmi.

Nejdřív vzplála hnědá hmota. Explodovala a vyvíjela nesmírný žár. Potom se v energetickém štítu ukázal otvor, jímž část energie unikala ven.

Když se otvor hned nato opět zmenšil, začal Arkonidan střílet v dávkách.

Oheň všlehl do stanice a olizoval je. Ale hned nato vyrazila energetická vlna opět ven a štít kolem stanice se zhroutil.

Atlan vykřikl.

„Pryč!“ zařval Myles Kantor.

Arkonidan rozjel plošinu, kterou oheň poněkud zdeformoval. Vedle něj z elipsoidu vyletěly Kartaniňanka a Pozemšťan.

Hnali se na skupinu robotů, kteří se z hnědé hmoty chystali stavět bloky.

Atlan jeden z bloků odpálil. Ukázala se ohnivá koule, která se rychle zvětšila na průměr více než sta metrů. Žár zachvátil všechny ostatní kusy hnědé hmoty a došlo k řetězové reakci.

„Pozor!“ varoval Myles.

Zadržel Allana a Kartaniňanku, aby nevletěli do žhavého pekla, neboť oheň pohlcoval stále více robotů. Rozpalovali se v něm a vybuchovali.

Ohnivé peklo se šířilo dál a vybouřilo se teprve po několika stech metrech.

Atlan si všiml, že část děla se rovněž rozžhavlala a odlétávaly od něj kapičky roztavené hmoty.

„Pryč!“ zavolal na ostatní a seskočil z plošiny. „Brzy to vyletí do vzduchu!“

Tři nesmrtelní rychle unikali v mračnech vířícího popele a hořících částic.

Částice vzplály, jakmile se dostaly do styku s osobními štíty, ale jejich majitelům neublížily. Potom žár polevil a teplota drasticky klesla, až se dostala na nulu.

S úlevou se ohlédli.

Antigravitační plošina se stále ještě vznášela na stejném místě, na kterém ji opustili. Nevybuchla.

A taky už nevybuchne, konstatoval extramozek suše.

„Bylo to o chloupek,“ vydechl si Myles. „Už jsem si myslel, že se z toho nedostaneme.“

„Těch květin,“ pronesla Dao-Lin-H'ay tiše. „Není to úžasný pohled?“

Muži se k ní přiblížili. Kartaniňanka zúžila oči na maličké škvíry. Dýchala ústy, jako by se jí nedostávalo dost vzduchu.

„Vzpamatuj se!“ křikl na ni Pozemšťan.

„Krucinál, co to s tebou je?“

„Už je tady zase,“ řekla tiše. „Cítím to.“

„Goedda?“

„Myslím, že je to Goedda. Vy ji nevidíte?“

Myles s ní zacloumal. „Musíš se bránit, Dao-Lin-H'ay,“ hučel do ní. „Nevzdávej se. Jsi silnější než Goedda.“

Kartaniňanka se zasmála, jako by řekl nějakou hloupost.

„Nikdo není silnější než Goedda,“ pravila pak tiše.

Mluvila pomalu a bez přízvuku, jako by upadla do hlubokého snu. Náhle vytřeštila oči.

„Goedda je bůh,“ prohlásila.

„Tohle poslouchat nebudu!“ vykřikl Myles. „Goedda si možná něco namlouvá, ale nic takového není. Jestliže někdo chce vyhubit veškerý život v Galaxii, pak určitě není bohem. Goedda je ďábelská moc, kterou musíme potříť všemi prostředky.“

Atlan doletěl k plošině a zkontroloval ji. Žárem dost utrpěla. Veškeré součásti z umělé hmoty, které byly dostatečně žáruvzdorné, ztratily původní tvar. Řada spínačů nefungovala. Pouze dělo vypadalo v pořádku.

Když zapnul pikosyn a provedl něko-

lik testů, s úlevou konstatoval, že dělo je stále ještě funkční. Pouze antigrav se už nedal opravit. Ale v bublině stejně nebyl k ničemu.

„Nemůžeme s tím jet jako předtím," vysvětloval. „Když budeme chtít, aby to jelo, musí jeden z nás tlačit, ale to by neměl být problém."

Pátravě pohlédl na Kartaniňanku. Neuhnula pohledem a gestem dala najevo, že se dokázala Goeddě ubránit.

„Jsem volná," prohlašovala. „Omlouvám se, že jsem se dostala do vlivu té nestvůry. Už je to pryč. Už nic necítím."

„Bezva," zaradoval se Arkonidan. „Kdyby to zase začalo, dej nám vědět, ať ti můžeme pomoci."

„Tentokrát jsem na to měla dost času," přiznala se. „Ale hloupě jsem si namlouvala, že to zvládnou sama. Příště se to už nestane."

Opřeli se do plošiny.

„Kam teď?" zeptala se Dao-Lin-H'ay.

„Máme pouze jedinou možnost," odvětil Atlan. Zarudlé oči mu slzely. „K centru. Do Kardie!"

Ani nedořekl a pikosyn už vyvolal poplach.

„Ženou se sem roboti. Jsou jich stovky a přilétají ze všech stran."

„Předpokládám, že ani tentokrát nemají zbraně."

„A kde by je vzali! Jenže jejich nářadí může být taky nebezpečné."

Otočili se a hleděli do mlhy. Detektory odhalily roboty velice brzy.

„Co uděláme?" zeptal se vědec. „Zmizíme, nebo je naučíme slušnosti?"

„Žáda musíme mít volná," prohlásil Arkonidan. „Physandové musí jednou pro-

vždy pochopit, že na nás útočit nesmějí. Takže jim zase ukážeme, co umíme."

Společně namířili dělo, protože z plošiny už ovládat nešlo. Atlan se posadil do křesla.

„Udělej z nich šrot!" zařval na něj Myles, když se k nim první roboti přiblížili na padesát metrů.

Atlan zahájil palbu.

Z hlavně šlehal blesk za bleskem a tentokrát ani nebylo nutné, aby roboty zasáhl přímo. Stačilo, aby se energie dostala k nim poblíž a už odlétávali stranou nebo explodovali.

Atlan však střílel natolik přesně, že ničil jednoho robota za druhým. Skoro každý zasažený stroj vybuchl a odlétávající střepiny zasahovaly další roboty, některé z nich zničily a jiné aspoň vychýlily z kurzu.

Během několika minut se rozpoutalo zuřivé infemo, v němž rostla hradba explodujících robotů.

„Dost!" ječel jim do přileb Camock. „Okamžitě s tím šílenstvím ustaňte!"

Atlan na něj nedal. Chladně a střízlivě odpaloval jednoho robota za druhým.

„Tos neslyšel můj rozkaz?" kvičel Camock, který očividně panikařil. „Už nesmíš střílet. Naděláš nepředstavitelnou škodu."

„Dík za potvrzení, příteli," posmíval se mu Arkonidan. „Přesně o to mi jde. Musíme nadělat co největší škodu, a jestliže bude taková, že zabrání příchodu Goeddy, pak budu spokojen."

„Tomu zabránit nemůžeš," prohlašoval Physand. „Nikdy. Goedda přijde tak samozřejmě, jako plyne čas. Ať uděláš cokoli, Goeddu nezastavíš. To nemůže nikdo. Nikdo!"

„Tím bych si nebyl tak jistý, příteli. Brzy zjistíš, jak ses mýlil. Na tvoji Go-eddu kašlu.“

Střílel dál. Robot za robotem vybuchoval a docházelo ke stále větším škodám na hadicích a potrubí.

„Odvolám roboty,“ nabízel se Physand.

„Tím nic nezměníš.“

„Bohužel nemám dost času, abych vás za to potrestal. Ale to za mě udělá Goedda. Jakmile jí stanete tváří v tvář, hned přestanete.“

„Už se klepeme strachy!“ zachechtal se Arkonidan.

„To nevíš, že vám odkapává čas? Už za hodinu přijde!“

„Neměl bys mámit čas tím, že na nás chceš zapůsobit,“ doporučil mu Atlan. „To se ti nepovede. Radši se připrav na svůj konec.“

„Taky že ano.“ Camock se odpojil.

Atlan přestal střílet. Odhadoval, že zničil více než stovku robotů. Poblíž se vznášelo už jen několik strojů, neútočilo, zvolna ustupovalo.

Cesta do centra, tedy ke Kardii, byla volná.

7.

Trojice tlačila plošinu ke Kardii.

Zjistili, že jsou od centra vzdáleni přes pět kilometrů. Budou mít dost času?

Rozhodně se o to chtěli pokusit a přidávali na rychlosti. Pikosyny hlídaly každou obchůzku, protože na cestě ke Kardii se museli ustavičně něčemu vyhýbat.

Obraz okolí se neměnil. Dál letěli stříbrnou mlhou. Míjeli šíleně propletená

potrubí a hadice. Bylo však mezi nimi dostatek prostoru, aby mohli pronikat dál a dál.

Zpočátku ještě tu a tam potkali nějaké ty roboty. Ale čím více se blížili ke Kardii, tím méně je viděli.

Physandové nebo Chaerodové se neukazovali vůbec a Camock se už rovněž neohlásil. Zřejmě se smířil s tím, že odcházejí, a soustředil se na budování periferie sféry.

„Jak je ti?“ zeptal se Atlan Kartaniňanky.

„Nedělej si starosti,“ uklidnila ho. „Go-eddu necítím.“

„A zkusila jsi s ní navázat kontakt sama?“

„Připadá mi to dost nebezpečné.“

„Co je s Kardii?“

„Něco v ní je a žije to. Nesmírná síla. Dynamická. Něco takového jsem v životě nepoznala a mám z toho strach.“

Kartaniňanka mluvila trhaně a měla výše posazený hlas než obvykle. Navíc dýchala nezvykle rychle.

„Je vážně všechno v pořádku?“

„Něco mě ohledává. Nenávidím to. Hnusí se mi to.“

„Můžeme ti pomoci?“

„Zůstaňte se mnou. Prosím, buďte těsně u mě.“ Úpěnlivě na ně pohlédla. „Vám. to nedělá nic? Měli byste to přece taky cítit.“

„Já nic necítím,“ řekl Arkonidan.

„Je tu jakýsi slabý tlak,“ řekl Myles, „ale ten zvládnou.“

Dao-Lin-H'ay sevřela rty a tiše zasténala.

„Prosím tě, střílej! Má dělo ještě dost energie?“ zeptala se.

„To je bez problému.“

„Tak dělej! Je úplně jedno, na co budeš střílet. Udělej co nejvíce škody. Goeddu to musí bolet. Physandové opravují, co jsme zničili, a proto nesmíme ustát. Musíme ničit, jak to jen jde. Ustavičně utočit.“

Atlan se krátce zamyslel a extramozek ho podpořil v úvaze, že agresivní chování vůči Goeddě může být výhodné.

Jsou to ale jen malá píchnutí! Nic si nenamlouvejme. Bublina má průměr sedmnáct kilometrů. Když zničíme potrubí na několika stovkách metrů, celku to příliš neudělá. Přesto by to však na Goeddu mohlo zapůsobit a třeba nás přestane psychicky ovládat.

Atlan tedy využil kapacitu plošiny a střílel silné energetické dávky. Řítily se mlhou, z projektoru vyšlehávaly blesky a zasahovaly změt' potrubí.

Každý zásah měl nesmírný účinek, neboť organické pláště rour a hadic nebyly odolné proti takovému násilí. Rozervaná a odpařující se hmota se výbušně rozlévala a blesky vyrážely hluboké kanály do systému.

„No tak pojď, Goeddo!“ křičel Myles Kantor. „Braň se!“

Dao-Lin-H'ay ho uchopila za paži. „Prosím,“ řekla.

„Oč?“

„Nevyzývejte Goeddu. Prosím!“ Selhal jí hlas.

Vědec ji vzal kolem ramen. Pochopil, že Goedda na ni útočí a že se Dao-Lin-H'ay nedokáže bránit. Pociťovala její mentální moc a bála se, že ji zničí.

„Jen žádný strach,“ řekl. „Dokud jsme v serunech, nemůže se nám nic stát. Tedy

aspoň teoreticky. Přes naše osobní štíty se na nás Goedda nedostane. Tak velkou moc zase nemá.“

Energetický paprsek z děla zasáhl skoro patnáctimetrovou spínací stanici, rozpálila se a rozletěla na kusy.

Myles se prudce otočil a sledoval jak stanice zaniká. Pohybovali se však tak rychle, že už toho moc neviděl. Pouze pár žhavých kousků, vířících v mlze.

„Jak dlouho ještě?“ zeptal se.

„Jsme od Kardie tak kilometr,“ odpověděl Arkonidan. „Camockův údaj zas tolik nesouhlasil. Možná se do centra dostaneme dřív, než se ukáže Goedda.“

„Goedda je centrum,“ prohlásila Dao-Lin-H'ay.

„Cože?“ zeptal se vědec. „Rozuměl jsem dobře? Goedda a Kardie je jedno a totéž?“

Atlan zastavil palbu.

„To by znamenalo, že když se nám podaří dostat k centru a zahájit na ně palbu, tak Goeddu zničíme,“ uvažoval Arkonidan. „Můžeme vycházet z toho, že nějaká zvláštní bezpečnostní opatření už asi nebudou. K čemu taky? Goeddu nikdo předtím neohrožoval.“

Myles Kantor sevřel ruce v pěst.

„Máme šanci odpálit Goeddu z téhle existenční úrovně,“ zavrčel. „Musíme ji využít.“

„Taky že ji využijeme,“ slíbil Atlan. „Jakmile se dostaneme ke Kardii, budu do ní v jednom kuse šít. A uvidíme, jestli se nám podaří to stvůru spálit. Pokud je z biologicky živé substance, je do několika minut po ní.“

Ani si to netroufali domyslet do konce.

Že by už mezi nimi a Goeddou skutečně nebyla překážka?

Potrubí bylo nyní tak husté, že už jen těžko hledali cestu.

„Byli jsme raněni slepotou," prohlásil nakonec Atlan. „Proč se trápíme tady venku, když v rourách by to bylo jednodušší? Cesta do Kardie rourou bude sice delší, ale i tak se dostaneme rychleji dopředu.

Myles Kantor potřásl hlavou, usmíval se. Že to nenapadlo jeho! Pak paprskometem vyřízl do jednoho potrubí otvor.

„Jeden někdy nevidí pro samé stromy les," řekl.

Vsunuli plošinu do potrubí.

„Zhoršuje se to," zasténala Dao-Lin-H'ay. „Tlak sílí. Mám hlavu jako balon, který se nafukuje a nafukuje, tak dlouho, dokud nepraskne."

Pozemšťan ji přitáhl k sobě, aby jí pomohl, a mluvil na ni. Kupodivu to pomáhalo.

Když do potrubí vlezl i Atlan, stála před nimi zčistajasna jakási beztvará postava. Vysoká byla bezmála tři metry a měla poněkud široký skafandr.

Vlastní skafandr zabíral asi dvě třetiny spodní části těla, zatímco horní třetina byla pod vejčitým, průhledným čepcem, z něhož po obou stranách trčely paže v tlustých hadicích.

Pravé dělené oko bylo volné a lesklo se všemi barvami duhy. Levé mělo teleskopický nástavec, zřejmě mikroskop. Třebaže byla vidět jen část těla, tvor jim připomínal křížence mezi mravencem a Gazkarem.

„Dál už ne!" vykřikl Physand a rozpráhl ruce.

„Tady bude tanec," odpověděl Arkpni-

dan a letěl k němu. „Radši vypadni, než tě dokopu až do centra. Stejně tam máme cestu."

„Jsem Camock!" řval Physand, jako by už vyslovením jména řekl vše.

Zřejmě se skutečně domníval, že má takovou autoritu, aby vetřelce zastavil.

„Pokud mi okamžitě neuhneš z cesty, tak jsi byl Camock," prohlásil Myles Kantor. „A už nebudeš mít možnost sloužit Goeddě."

Pravý inženýr se zoufale snažil odvrátit od Goeddy nebezpečí. Jenže neměl zbraně.

„Jsi ubohé, zneužitě stvoření," vysmíval se mu vědec. „Dám Goeddě pecku už za to, že tvory, jako jsi ty, degraduje na bezduché nástroje!"

„Prosím!" škemral Camock, jako by ho neslyšel. „Jde už jen o krátký čas. Už nesmíte Goeddě víc uškodit."

„Vypadni!" vyjel na něj Atlan.

„Co můžu ještě udělat, abych vám zabránil v ničivém díle?" zeptal se Physand. „To nechápete, že v Goeddě zaniknete i vy a že v ní naleznete své štěstí?"

„Je mi líto, mládenče, ale jinak to nejde," pravil Myles Kantor.

Popadl Camocka a pomocí serunového antigravu s ním zamával. Pak Physanda švihem vyexpedoval otvorem do stříbrné mlhy.

„Ne!" bědoval pravý inženýr a stále více se vzdaloval. „To jí nemůžete udělat. Goedda musí žít!"

Vníмали podivné zvuky, bublání a syčení, jako by se cosi vařilo ve velkém kotli. Podívali se na sebe překvapeně i zneklidněně.

„Co je to?"

„Květiny začínají kvést," odpověděla Kartaniňanka.

Myles Kantor na okamžik ztratil nervy.

„Dej už pokoj s těma kravinama a vzpamatuj se!" zařval a přitáhl si ji k sobě. Ale hned mu to bylo líto a omluvil se jí.

Dao-Lin-H'ay zaškubala víčka a v očích se jí podivně zablýsklo.

Vědec si uvědomil, že je na pokraji zhroucení. Zřejmě se z posledních sil bránila Goeddině vlivu, ale už nemohla dál.

„Nevzdávej to!" vyzýval ji.

„Já už nemůžu," vypravila ze sebe ztěžka.

„Musíš!"

„Všechno jednou skončí. I život nesmrtelného."

„To nikdy!" zařval a zacloumal jí. „Nesmíš před tím monstrem kapitulovat!"

„Jak můžeš něčemu tak úžasnému jako Goedda říkat monstrum?" Zasněně se usmála a Myles Kantor si uvědomil, jak mu nepozorovaně uniká. Před Goeddiným d'ábelským vlivem ji už zřejmě nemůže nic zachránit.

„Pikosyne," obrátil se na serun. „Musíš zasáhnout. Musíš Dao-Lin-H'ay omámit. Jen tak ji zachrániš. Aby přežila, musí se dostat do umělého komatu."

„K tomu není dostatečný důvod," odpověděl Kartaniňančin serun. „Organicky je naprosto v pořádku."

„Ale duševně ji to masíruje. To nechápeš? Jestli ji nepomůžeš, je ztracena."

„Co to meleš, Mylesi?" zeptala se tiše. Hlas měla naprosto bezvýrazný. „To nevidíš ty nádherné květiny? Nedokážeš poznat pravdu? Stačí si jen sáhnout a na-

bírat štěstí plnými hrstmi. Je přímo před tebou. Stačí jen otevřít přilbu."

Zapnula štít semnu a v té chvíli to Mylese odhodilo. Dao-Lin-H'ay se dostala mimo jejich dosah. Teď už jí nemohli pomoci.

„Něco se děje," řekl tiše Myles. „Slyšíš to taky?"

Položil ruku na stěnu potrubí a cítil, že se organický materiál pohybuje.

Atlan strkal před sebou plošinu.

Blížili se k vyřešení záhady.

Goedda se musí už konečně ukázat!

„Tak dělej!" křičel Arkonidan. „**Ukaž** se! Chci vědět, kdo jsi!"

Vědec se k němu přidal. Dao-Lin-H'ay je následovala, jako by ji s nimi spojovalo neviditelné lano. Třeštila oči, ale zřejmě už nic nevnímala.

„Kde je ta mrcha?" zeptal se tiše Myles Kantor.

Přístroje mu ukazovaly, že se dostali do centra. Před nimi byla Kardia. Osmisetmetrový. útvar. Zatím ji však neviděli, protože potrubí se ohýbalo.

„Připadám si jako sraženina, která se pomalu posunuje k srdci," řekl vědec. „A jestli se nám podaří přivodit smrtelný infarkt, nebudu si stěžovat."

Bublina snů jako by se chvěla. Stěny potrubí se teď pohybovaly tak mocně, že to bylo patrné už i okem.

„Je to tady," řekl Arkonidan.

Bezděčně se podíval na monitor, aby se ujistil, že má zapnutý štít.

Cítil blízkost jakéhosi obrovského tvora. Tak mohutného, že by ho mohl rozmačkat.

Goedda byla tu!

8.

Camockův vzlet skončil ve chvíli, kdy ho svazek bezohledně vyrazil z potrubí. Pravý inženýr už vůbec světu nerozuměl. , Copak není autorita? Proč ho svazek nerespektoval? Proč se ho nebál?

Co chvíli se měla ukázat Goedda. To jediné bylo teď důležité, nic víc.

Práce nebyly ještě hotovy. Třebaže opustil periferii sféry, ostatní Physandové a roboti dělali vše, co bylo v jejich silách, aby dílo dokončili.

Nestihnou to. Svazek napáchal takové škody, že sta procent nikdy nedosáhnou. Camock to odhadoval na takových třidevadesát.

To už bylo jedno.

Existence Goeddy a její další vývoj byly přesto zajištěny, za předpokladu, že svazek přestane konečně střílet.

Tím mohla nastat ta největší událost pro Physandy a Chaerody.

Camock letěl stříbrnou mlhou a přemýšlel, jestli svazek bude škodit ještě dál a jestli napadne i Goeddu. Ta myšlenka ho tak vyděsila, že ji radši pustil z hlavy.

Stačilo mu, aby si představil, jak svazek střílí na Goeddu, a přestal se soustředit a myšlenky se mu třístily.

Stále znovu se mu ukazoval děsivý obraz.

Bál se, že Goedda nepřijme **jeho** oběť a odmítne ho.

Zmateně sahal po závěrech **přilby**.

Nebylo by pro něj nic horšího, než kdyby jím Goedda opovrhla.

Nebude lepší se takovému zklamání vyhnout a otevřít přilbu?

Tu spatřil Goeddu a rozeřval se.

Pařáty mu zůstaly na přilbě. Goedda se blížila šílenou rychlostí.

Camocka zaplavila vlna štěstí a nadšení. Odklopil přilbu.

Stalo se tak přesně ve chvíli, kdy se Goedda dostala k němu.

^ A ^

Atlan slyšel Camockův křik.

„Pal!“ zařval Myles Kantor. „Na co ještě čekáš? Tak už pal!“

„Ještě ji nevidím,“ odpověděl Atlan.

„Goedda pláče,“ ozvala se Dao-Lin-H'ay. „Ublížili jsme jí. To už stačí.“

„Ještě zdaleka ne,“ odpověděl Arkonidaň. „Jestli dokážu Goeddě způsobit pořádnou bolest, tak to udělám.“

Byli v potrubí vedoucím do Kardie, ale zatím se ještě dost nevzdálili od místa, kde do něj vnikli.

Stěny se teď zmítaly, plazila se po nich jakási bezbarvá tekutina a pak Goedda vyrazila z Kardie do potrubí.

Bolavá biomasa s načervenalými žilkami trhaně tekla a výbušně se roztahovala. Valila se jako hustá hmota, jako by ji někdo z centra hnal pod vysokým tlakem.

„Pal už konečně!“

Atlan se už nenechal pobízet. Zahájil palbu.

Myles Kantor ustoupil do potrubí. Držel paprskomet oběma rukama a rovněž střílel do hmoty, která se v žáru okamžitě odpařovala.

„Ne!“ zoufala si Dao-Lin-H'ay. „Nechtě toho, prosím vás! Goedda pláče. Goeddu to hrozně bolí!“

„Víc toho ani nedosáhneme!“ vykřikl Atlan.

Myles Kantor pochopil, že udělal chybu, když se stáhl dozadu. Atlan nemůže současně pálit a ještě strkat plošinu. Potřebuje jeho pomoc. Rychle se k Arkonidanovi vrátil, poslal ho na křeslo za dělem a tlačil plošinu.

„Musíš střílet," naléhal na něj. „Propána, ta stvůra se rozšiřuje šíleně rychle. Třeba jí můžeme zabránit v dalším růstu, ale musíme se dostat blíž k centru."

Organická tkáň se po zásahu dělem okamžitě rozkládala, ale zdálo se, že exploduje i stěna potrubí. Skutečně! Rozletěla se na kousky.

Tím měli výhled na bezpočet ostatních potrubí, jež tvořila spletenec a doslova vyplňovala celý prostor kolem Kardie.

Zjistili, že Goedda se posunuje veškerým potrubím. Nasávala do sebe manu a měnila ji ve vlastní organickou látku. Připomínala rychle bobtnající kvasnice a ustavičně zvětšovala svou hmotu.

„Nedá se to zastavit," uvědomil si zděšeně Kantor. „Roztahuje se to od Kardie na všechny strany a prožírá se to celou bublinou. Čím dál se to dostane, tím to bude větší."

Přesně tak! souhlasil extramozek. *Physandové ty roury dělali jako potravu pro Goeddu!*

Nebyla to však celá pravda, neboť Goedda nejenže pohlcovala materiál potrubí, ale nabývala pak i jeho tvar.

Myles Kantor jednou rukou táhl plošinu a druhou si přitahoval Kartaniňanku. Bezduše ho poslechl. Jakmile se ujistil, že mu neunikne, sáhl po paprskometu a pátil do šířící se masy.

V přílbě mu zněl řev Chaerodů a Physandů.

Slavili příchod Goeddy a volali k útoku na centrum, protože z něj se Goedda rozšiřovala. Informovali se navzájem, že jí letí vstříc, protože už nechtějí čekat, až ta božská bytost dospěje na periferii.

Atlan ty výkřiky vnímal jen okrajově, ale nabyl dojmu, že většina Physandů se žene k centru.

A tím si Goedda přitahuje další biomasu, komentoval to extramozek. Čím více Physandů a Chaerodů se do ní vrhne, tím více nabude.

„To by znamenalo, že Goedda vzbuzuje touhu pomocných národů po smrti jen proto, aby rychle získala co nejvíc biomasy," řekl si jakoby pro sebe.

Ejhle! posmíval se extramozek. *Už jsi na to přišel!*

Vědec ho upozornil na ostatní potrubí v okolí. Kam až dohlédli, tam biomasa nezadržitelně postupovala a zdálo se, že ji už nemůže nic zastavit.

„Jestli to bude takhle pokračovat, tak Goedda za pár hodin zaplní celou bublinu," řekl Myles. „Ať střílíme nebo ne, nemůžeme ji zastavit. Už se roztahuje kolem nás. Musíme se co nejrychleji stáhnout, jinak nás pohltní."

Místa, které dělo vypálilo v Goeddině těle, se rychle zaplňovala. Zdálo se, že to monstrum dokáže žhavou páru okamžitě ochladit a opět z ní získat organický materiál.

„Nenaděláme nic," uznal zklamaně Myles Kantor. „I tak velkou bytost by to muselo nějak poranit."

„Goedda trpí," sdělila jim smutně Dao-Lin-H'ay. „Ani si nedokážete představit jak moc."

„Jenže neumírá, mrcha!" zařval Myles.

Ustupovali stále dál a pohybovali se na hranici rozšiřující se hmoty. Arkonidan střelil, dokud se nad nimi najednou neukázal obrovský kus biomasy a nevrhl se na ně.

Atlan to zaznamenal na poslední chvíli. Křikl na vědce a pak mu nezbylo nic jiného než vyskočit z plošiny.

"Vyletěli v serunech do mlhy. Ještě viděli, jak se hmota převalila přes zbraň.

„To je dost nestravitelné sousto," řekl Myles nenávistně. „Doufám, že se zalkne."

Už dávno se vzdali představy, že budou Kardii a zničí ji energetickým dělem.

Nyní šlo o přežití. Ale kam se mají vyhnout?

Co je za periferií? Je možno se za ni yůbec dostat?

Sledovali, jak biomasa obtéká kovové stanice, ale nepohlcuje je.

Dao-Lin-H'ay naříkala.

Tlak byl skoro nesnesitelný, ale i nadále se bránila, aby ji pikosyn omámil.

„Já to už nevydržím!" vykřikla a vzdálila se od Mylese a Allana. „Potřebuju vzduch k dýchání. Chci svobodu. Nechtě mě už konečně na pokoji!"

Mentální tlak Goeddy teď vnímali už i Atlan a Myles Kantor. Připadalo jim, že jim někdo svírá hlavu v kleštích a cosi se jim zároveň snaží dostat do duše.

Bránili se tomu a konečně v plném rozsahu pochopili, jaká moc proti nim stojí.

Atlan se zděsil. Nechápal, co se to náhle stalo. Myles Kantor a Dao-Lin-H'ay byli od něj trochu dál než prve. Nevšiml si však, že by se pohybovali.

Chybělo mu několik vteřin v paměti.

Mikrospánek! komentoval to extramozek. *Prostě jsi byl na chvíli mimo.*

Snažil se to nějak pochopit a stalo se to znovu. Když Arkonidan opět vnímal okolí, zjistil, že je už skoro padesát metrů od přátel.

„Mylesi!" vykřikl a hnál se za vědcem a Kartaniňankou.

„Co je?" zeptal se vědec, pak vydal několik nesrozumitelných zvuků. „Hele, nespál jsem náhodou? Ještě před chvílí to bylo..."

„To stačí!" křičela Dao-Lin-H'ay. „Já už chci konečně svobodně dýchat. Už toho bylo dost!"

. Než ji stačili zadržet, prudce od nich odletěla. Když konečně zareagovali, byla už příliš daleko. Letěla podél silného potrubí a mýjela jednu ze spínacích stanic.

Za okny byli vidět Physandové, vzrušeně gestikulovali a zřejmě se už nemohli dočkat, až k nim ta pulzující hmota dospěje.

Dao-Lin-H'ay překvapivě změnila kurz a vrhla se do Goeddy.

Její štít vyrazil do hmoty otvor, který se však za ní rychle uzavřel.

„Ne! Vrat' se!" řval za ní Atlan.

Málem ji následoval. Biomasa se jako vítězné pluky pohybovala neochvějně dál a pohltila stanici.

Extramozek ho však zadržel. *To nemá smysl. Už ji nevytáhneš.*

Atlan Dao-Lin-H'ay zaměřil, byla od nich dvě stě metrů. Protlačovala se propleteným potrubím a krátce nato se ztratila ve stínu jedné stanice.

Na zoufalé volání neodpovídala.

Otevřela si přilbu, tvrdil extramozek.

„Tomu nevěřím," namítal Arkonidan.

„Lokátor mi říká, že má i nadále zapnutý štít."

I tak si mohla otevřít přilbu. . Na to se už nedalo nic říct.

Je Dao-Lin-H'ay mrtvá?

Atlan a vědec už neměli čas nad touhle otázkou bádát. Museli ustupovat, aby hmota nepohltila i je.

„Goedda stále ještě trpí zraněními," ozvala se náhle Kartaniňanka.

„Dao!" vykřikli jako jeden muž.

„Vrať se!" prosil ji Atlan.

„Goedda se dává duševně dohromady, aby se mohla připravit na okamžik rozhodnutí," pokračovala monotónně. „Čas plyne. Goedda je přímo před azzamem."

„Co to bylo?" divil se Myles Kantor.

„Já myslel, že ten azzamus už dávno zažíváme."

„Patrně jsme byli svědky předstupně," usoudil Atlan. „Za chvíli to teprve začne!"

„Hnusné to bylo už dost," zanařikal vědec. „Co ještě může přijít?"

Atlan ho nevnímal, snažil se přemluvit Kartaniňanku.

„Dao-Lin-H'ay? Slyšíš mě?"

Neodpověděla, neohlásila se, ani když se k volání přidal Myles.

Stříleli kolem sebe a ustupovali. Cílili Goeddin mentální tlak a vzdalovali se od Kartaniňanky. Střídavě zapínali lokátory, hledali ji, ale nenacházeli.

„Můžeme jediné doufat, že si nevypnula štít a neotevřela přilbu," řekl Atlan.

Myles tu a tam vystřelil a hlasitě sténal.

„Už nemůžu jasně myslet," řekl. „Co se to s námi děje? Co je to ten azzamus?"

„To se už brzy dozvíme."

„Klidné nervy, arkonský náčelníku!"

„To přeju i tobě, pozemský barbare!"

Čekali. Čas jako by se zastavil.

Co je ten azzamus?

Jaká překvapení pro ně Goedda ještě chystá?

Myles Kantor rezignovaně sklonil hlavěň paprskometu. „Nemá to smysl," řekl. „Vůbec ničeho tím nedosáhneme."

I Atlan zastavil palbu.

Pozemšťan měl pravdu. Paprskomety nemohly Goeddě opravdu ublížit. Nyní měla už dobrých osm set metrů.

Tu tlak na oba muže prudce zesílil. Byl tak silný, že málem ztratili vědomí. Ještě se pokoušeli bránit a tu došlo k jakémusi Velkému třesku.

Azzamus ukázal svou pravou tvář.

A Goedda se výbušně šířila.

Škubající se organická hmota kypěla a zdálo se, že puká.

Myles křičel. Stejně jako Atlan se snažil utéct. Nepodařilo se to ani jednomu.

Hmota je pohltila.

„Mylesi!" křičel Atlan a zděšeně hleděl do škubající se hmoty, která ho obklopovala.

Reflektor mu osvětloval okolí a svítil na několik cév, v nichž pulzovala rudá tekutina. Hmota se na okamžik zastavila a pak narazila na štít. Začala vřít, změnila barvu a změnila se v načernalý plyn.

Myles Kantor ani Dao-Lin-H'ay neodpovídali. Už nemají spojení.

Hmota se od Allana odtáhla a vznikla dutina. Pak pulzovala dál, jako by ji stimulovaly elektrické šoky.

Co se to s ním dělo? Zůstal na místě? Nebo ho hmota posunuje s sebou. Blíží se k periférii?

Pocítil silný mentální impuls. Zmuče-

ně zasténal, bezděky zvedl paže, chtěl se popadnout za hlavu a potom ztratil vědomí.

Když opět přišel k sobě, chvíli mu trvalo, než se zorientoval. Hlava ho bolela jako střep a myslelo mu to jen ztěžka. Potom si však postupně uvědomil, že se cosi změnilo.

Za těch pár vteřin nebo minut bezvědomí ho Goedda přímo zaplavila informacemi. Nesnažil se však to množství informací zpracovat nebo z něj vytáhnout aspoň nějakou. Plně se soustředil na svou reálnou situaci.

Překontroloval serun a zjistil, že se vymazala všechna data.

Chtěl je zrekonstruovat. Mamě. Už se nijak nedala vrátit.

Nevěděl, kolik času uplynulo. Příliš se zaobíral sebou a serunem.

Potom ho cosi vyrazilo z hmoty a hnalo do stříbrné mlhy.

Goedda zřejmě usoudila, že s tím Štítem jsi nestravitelný, poznamenal extra-mozek.

Ohlédl se po Mylesovi a Kartaniňance, ale nikde je neviděl. Zoufale se snažil navázat s nimi spojení. Nic.

Věnoval se tedy zase semnu a pokračoval v testu. Serun byl jinak v pořádku. Pikosyn rovněž opět fungoval, pouze přišel o data. Nedokázal mu už ani říct čas a datum. Atlan čas odhadl a jako datum zadal pikosynu 10. červenec 1289 NGL.

Smazaly se i poslední informace translátora o Tolkandech a Mléčné dráze. Atlanovi nezbývalo nic jiného než řídit serun ručně. Ani automatika už neměla nutné parametry, aby mohla správně reagovat.

Pikosyn byl aspoň schopen se učit, takže zanedlouho převezme řízení semnu.

Zatímco se Atlan snažil zvládnout svou výstroj, uvědomil si, že azzamus, první vývojový skok, při němž Goedda prudce vzrostla a zřejmě už zaplňovala celičkou stavbu, bude patrně i oním prvním zábleskem. Tento jev zažil ve vizi pozemského Filozofa.

Z té vize věděl, že s tímto jevem jdou ruku v ruce i výpadky syntroniky. Tyto vedlejší efekty však nebyly tak dramatické, jak je zažil.

Za bezvědomí zřejmě rovněž mohla blízkost Goeddy.

Správné! souhlasil s ním extramozek. Něco takového se stane jedině v bublině snů. Anebo prognózy Filozofů byly z nějakého důvodu špatné!

Arkonidan uvažoval nad možností, že by předpovědi byly mylné, ale nakonec ji vyloučil.

Pokoušel se relaxovat.

Byl rád, že to přežil, a doufal, že ani Myles Kantor a Dao-Lin-H'ay nezahynuli.

V pravidelných intervalech je volal a doufal, že mu odpovědí. Jenže mlčeli.

To ještě nemusí znamenat, že je po nich, podotkl extramozek. Možná jim selhaly pikosyny i vysílačky.

Co ještě můžeme udělat proti Goeddě? uvažoval Atlan. A co se stane, když Goedda vyrostle do nesmírných rozměrů a bude nezranitelná?

Přešel radši k informacím, jimiž byl zaplaven a snažil se zpracovat aspoň některé.

SVĚT PERRYHO RHOĎANA

Informace

Existuje otázka, kterou jsem už častěji položil sobě i ostatním a již Jdu některým svým přátelům strašně na nervy.

Kde je šestnáctý smyčcový kvartet Franze Schuberta?

Tohle musím nejdřív vysvětlit. Beethovenův současník Rakušan Franz Schubert byl geniální, i když poněkud nešťastný skladatel. Podle všeho si zamlada uhnal syfilidu, která byla tehdy ještě neléčitelná a která zřejmě mohla za jeho časnou smrt.

Za 31 let života složil devět symfonií, četné mše, stovky písní a patnáct smyčcových kvartetů, které zbožňuji. Zatímco píšu tyto řádky, hraje mí cédéčko se čtrnáctým kvartetem d moll „Smrt a dívka“. K šestnáctému se už bohužel nedostal. Takže se ptám znovu: Kde je ten šestnáctý kvartet?

Anebo jinak. Kde byla všechna ta

slovesná, hudební a jiná díla, než byla napsána, složena nebo namalována? Vytvořil umělec tato díla z prázdna, z ničeho? Pro mě za mě ano, ale nyní jsou tu, existují - třebaže pouze jako informace. A jaký fyzikální nebo filozofický tvar má informace? Nemůžeme ji měřit na gramy ani na kilowatthodiny, ale určitě je součástí naší reality. Můžeme ji všelijak transportovat, má účinek na naše myšlení a cítění, jakousi těžko pochopitelnou formou je tu. Otázkou je pouze - jak dlouho. Když už nikdo nebude hrát Schuberta nebo ho poslouchat, když budou všechny partitury spáleny, všechna cédéčka, desky a kazety zničeny, jsou tyto informace tak jednou provždy vymazány z celku kosmu? Anebo v jakémsi pro nás nepochopitelném tvaru zůstávají ve struktuře kosmu, v jakémsi informačním zásobníku?

Půjdeme dál. Vznikl tento Informační zásobník až tvůrčí činností umělců a byl předtím prázdný?

Stvoření něčeho z ničeho vypadá jako fyzikální nemožnost, stejně tak těžko si představíme zmizení něčeho v ničem. A ještě šileněji: obsahoval tento zásobník od počátku všech věků už všechno, co kdy bylo nebo bude objeveno? Musel chudák Schubert zemřít kvůli tomu, že Stvoření s jeho šestnáctým smyčcovým kvartetem nepočítalo?

Zní to absurdně a možná směšně, dotýká se to však zásadního tématu: člověka. Když odhlédneme od naší biologie, pak to podstatné na nějakém Člověku není také nic jiného než svazek Informací, vzpomínek, myšlenek, citů. Jestliže nositel této informace, člověk, přestane fyzikálně existovat, smažou se pak definitivně i informace, které kdy měl?

V knize „Jak skutečná je skutečnost“ popisuje Paul Watzlawick myšlenkový pokus, známý jako Maxwellův démon. Démon sedí v bedně naplněné plynem a ta bedna má přepážku. Molekuly plynu se v bedně pohybují různou rychlostí, průměr rychlosti těchto pohybů dává teplotu, které je v obou polovinách stejná. A nyní démon otevře pokaždé díru, když do poloviny A chce vpadnout rychlý atom a když pomalý atom chce přejít do poloviny B. Ale pak se nutně musí měnit teploty v obou polovinách, v A se zvyšuje, v B klesá. To je však

podle druhého zákona termodynamiky nemožné.

Citát: *„Vyřeší to teprve Leon Bríí-iouín tím, že... dokázal, že démonovo třídění molekul představuje v systému přírůstek informace a že tento informační přírůstek přesně odpovídá zvýšení teploty, kterou démon zdánlivě vyrobil. Zatímco nám laikům představa takové bytosti připadá naprosto absurdní a nevědecká, vede fyziky k důležitým pohledům na vzájemnou závislost energie a informací.“*

Tím už moje otázka nezní zdaleka tak absurdně, což je útěšlivá myšlenka, jak ohledně Schubertova šestnáctého smyčcového kvartetu, tak ohledně otázky, co se týká informací našeho já po vyhasnutí mozku nositele dat.

Pokud by se někomu ze čtenářů podařilo dostat se k tomu Informačnímu zásobníku, pak bych měl bych zájem o další Schubertovy smyčcové kvartety, ale hodně by mi bodnul hlavně kompletní text svazku 1861*), jenž budu mít tu čest a povinnost napsat.

Prosím o včasné zaslání...

*) Peter Terna, *Bomby pro líhňový kosmos*, pozn. reci.